

SEANCES DU MARDI 29 JANVIER 1985
VERGADERINGEN VAN DINSDAG 29 JANUARI 1985ASSEMBLEE
PLENAIRE VERGADERINGSEANCE DE L'APRES-MIDI
NAMIDDAGVERGADERING

SOMMAIRE:

CONGES:

Page 1289.

COMMUNICATION:

Page 1289.

Parlement européen.

HOMMAGE A LA MEMOIRE DE M. MANFRED BETSCH, PRESIDENT DU RAT DER DEUTSCHSPRACHIGEN GEMEINSCHAFT:

Orateurs: M. le Président, M. Hatry, ministre de la Région bruxelloise, p. 1289.

DECES D'UN ANCIEN SENATEUR:

Page 1289.

PROJET DE LOI (Discussion):

Projet de loi portant ratification de l'arrêté royal du 29 décembre 1984 prorogeant les dispositions de la loi de redressement du 10 février 1981 instaurant une cotisation de solidarité à charge des personnes rémunérées directement ou indirectement par le secteur public, modifiées par l'arrêté royal n° 113 du 23 décembre 1982 et par la loi de redressement du 31 juillet 1984.

Orateurs: M. le Président, MM. Wyninckx, Califice, p. 1289.

Vote sur la demande d'ajournement (*rejet*), p. 1290.Ann. parl. Sénat — Session ordinaire 1984-1985
Parlem. Hand. Senaat — Gewone zitting 1984-1985

INHOUDSOPGAVE:

VERLOF:

Bladzijde 1289.

MEDEDELING:

Bladzijde 1289.

Europees Parlement.

HULDE TER NAGEDACHTENIS AAN DE HEER MANFRED BETSCH, VOORZITTER VAN DE RAT DER DEUTSCHSPRACHIGEN GEMEINSCHAFT:

Sprekers: de Voorzitter, de heer Hatry, minister van het Brussels Gewest, blz. 1289.

OVERLIJDEN VAN EEN OUD-SENATOR:

Bladzijde 1289.

ONTWERP VAN WET (Bespreking):

Ontwerp van wet houdende bekrachtiging van het koninklijk besluit van 29 december 1984 tot verlenging van de bepalingen van de herstelwet van 10 februari 1981 tot invoering van een solidariteitsbijdrage ten laste van de personen rechtstreeks of onrechtstreeks bezoldigd door de openbare sector, gewijzigd bij het koninklijk besluit nr. 113 van 23 december 1982 en bij herstelwet van 31 juli 1984.

Sprekers: de Voorzitter, de heren Wyninckx, Califice, blz. 1289.

Stemming over het verzoek tot verduidelijking (*verwerping*), blz. 1290.

Discussion générale. — *Orateurs*: MM. Wyninckx, Lagae, rapporteur, de Bruyne, De Bremaeker, de Wasseige, Vandezande, De Kerpel, De Smeyter, M. Waltniel, secrétaire d'Etat à la Fonction publique, adjoint au ministre de l'Intérieur et de la Fonction publique, et secrétaire d'Etat aux Finances, adjoint au ministre des Finances et des Classes moyennes, p. 1290.

Discussion de l'article unique. — *Orateurs*: M. Wyninckx, M. le Président, p. 1302.

PROPOSITIONS (Dépôt):

Page 1303.

M. Vermeiren :

1. Proposition de déclaration de révision des articles 21 et 43 de la Constitution;
2. Proposition de déclaration de révision des articles 26 et 27 de la Constitution, et de révision de la Constitution par l'insertion en son titre III d'un ou de plusieurs articles relatifs au référendum.

PROPOSITION DE LOI (Dépôt):

Page 1303.

Mme Godinache-Lambert. — Proposition de loi relative à l'exercice de la liberté des cultes.

PROPOSITION DE LOI (Renvoi):

Page 1303.

Renvoi à la commission des Affaires sociales, de la proposition de loi relative au paiement des créances alimentaires qui est actuellement pendante à la commission de la Justice.

INTERPELLATION (Demande):

Page 1304.

M. Van Roye au Vice-Premier ministre et ministre de l'Intérieur et de la Fonction publique sur « les raisons pour lesquelles, fin janvier 1985, il n'a pas encore organisé des élections dans l'arrondissement de Charleroi-Thuin pour pourvoir au remplacement de Mme Jortay-Lemaire, décédée en septembre 1984, alors qu'il ne dispose que d'un délai de quarante jours pour le faire ».

Algemene bespreking. — *Sprekers*: de heren Wyninckx, Lagae, rapporteur, de Bruyne, De Bremaeker, de Wasseige, Vandezande, De Kerpel, De Smeyter, de heer Waltniel, staatssecretaris voor Openbaar Ambt, toegevoegd aan de minister van Binnenlandse Zaken en Openbaar Ambt, en staatssecretaris voor Financiën, toegevoegd aan de minister van Financiën en Middenstand, blz. 1290.

Beraadslaging over het enig artikel. — *Sprekers*: de heer Wyninckx, de Voorzitter, blz. 1302.

VOORSTELLEN (Indiening):

Bladzijde 1303.

De heer Vermeiren :

1. Voorstel van verklaring tot herziening van de artikelen 21 en 43 van de Grondwet;
2. Voorstel van verklaring tot herziening van de artikelen 26 en 27 van de Grondwet, en tot herziening van de Grondwet door invoering in titel III van de Grondwet, van een of meerdere artikelen betreffende het referendum.

VOORSTEL VAN WET (Indiening):

Bladzijde 1303.

Mevrouw Godinache-Lambert. — Voorstel van wet betreffende de vrije uitoefening van de eredienssten.

VOORSTEL VAN WET (Verwijzing):

Bladzijde 1303.

Verwijzing naar de commissie voor de Sociale Aangelegenheden van het voorstel van wet betreffende de betaling van onderhoudsvorderingen, dat thans bij de commissie voor de Justitie aanhangig is.

INTERPELLATIE (Verzoek):

Bladzijde 1304.

De heer Van Roye tot de Vice-Eerste minister en minister van Binnenlandse Zaken en Openbaar Ambt over « de redenen waarom hij, eind januari 1985, in het arrondissement Charleroi-Thuin nog geen verkiezingen heeft uitgeschreven om te voorzien in de vervanging van mevrouw Jortay-Lemaire, die in september 1984 is overleden, terwijl hij daarvoor over een termijn van slechts veertig dagen beschikt ».

PRESIDENCE DE M. LEEMANS, PRESIDENT

VOORZITTERSCHAP VAN DE HEER LEEMANS, VOORZITTER

M. Coen, secrétaire, prend place au bureau.

De heer Coen, secretaris, neemt plaats aan het bureau.

Le procès-verbal de la dernière séance est déposé sur le bureau.

De notulen van de jongste vergadering worden ter tafel gelegd.

La séance est ouverte à 14 h 05 m.

De vergadering wordt geopend te 14 u. 05 m.

CONGES — VERLOF

M. P. Peeters, à l'étranger, demande un congé.

Vraagt verlof: de heer P. Peeters, in het buitenland.

— Ce congé est accordé.

Dit verlof wordt toegestaan.

M. Canipel pour d'autres devoirs, demande d'excuser son absence à la réunion de cet après-midi.

Afwezig met bericht van verhindering: de heer Canipel, wegens andere plichten.

— Pris pour information.

Voor kennisgeving.

MEDEDELING — COMMUNICATION

Europees Parlement — Parlement européen

De Voorzitter. — Bij brief van 24 januari 1985 heeft de voorzitter van het Europees Parlement aan de Senaat overgezonden:

1. Een resolutie over de raadpleging van het Europees Parlement over de toetreding van Spanje en Portugal tot de Europese Gemeenschappen;

Par lettre du 24 janvier 1985, le président du Parlement européen a transmis au Sénat:

1. Une résolution du Parlement européen sur l'adhésion de l'Espagne et du Portugal aux Communautés européennes;

— Verwezen naar de commissie voor de Buitenlandse Betrekkingen.

Renvoi à la commission des Relations extérieures.

2. Een resolutie tot besluit van de raadpleging van het Europees Parlement inzake het voorstel van de Commissie van de Europese Gemeenschappen aan de Raad voor een richtlijn tot wijziging van richtlijn 69/169/EEG inzake de harmonisatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen met betrekking tot de vrijstellingen van omzetbelastingen en accijnzen die bij invoer worden geheven in het internationale reizigersverkeer.

2. Une résolution clôturant la procédure de consultation du Parlement européen sur la proposition de la Commission des Communautés européennes au Conseil relative à une directive modifiant la directive 69/169/CEE concernant l'harmonisation des dispositions législatives, réglementaires et administratives relatives aux franchises des taxes sur le chiffre d'affaires et des accises perçues à l'importation dans le trafic international de voyageurs.

— Verwezen naar de commissie voor de Buitenlandse Betrekkingen en, ter kennisgeving, naar de commissie voor de Financien.

Renvoi à la commission des Relations extérieures et, pour information, à la commission des Finances.

HULDE TER NAGEDACHTENIS AAN DE HEER MANFRED BETSCH, VOORZITTER VAN DE RAT DER DEUTSCHSPRACHIGEN GEMEINSCHAFT

HOMMAGE A LA MEMOIRE DE M. MANFRED BETSCH, PRESIDENT DU RAT DER DEUTSCHSPRACHIGEN GEMEINSCHAFT

De Voorzitter staat op en richt zich in volgende bewoordingen tot de staande vergadering: Dames en heren, zondagochtend is te Eupen de heer Manfred Betsch, voorzitter van de Rat der Deutschsprachigen Gemeinschaft overleden. Hij is slechts 51 jaar geworden. Hij was een uiterst vriendelijk en joviaal man die ondanks zijn zware ziekte tot de laatste weken met volle overgave en plichtsbesef zijn ambt is blijven vervullen.

La Communauté germanophone perd avec M. Manfred Betsch non seulement son plus haut représentant, mais également un mandataire éminent qui s'est dévoué sans ménagement à l'essor économique, social et culturel de sa région et à la promotion des petites et moyennes entreprises.

Seit Oktober 1973 war er Mitglied des Rates der Deutschen Kulturgemeinschaft, wovon er nacheinander Vizepräsident und Präsident wurde. Bei der Installation des Rates der Deutschsprachigen Gemeinschaft in Januar 1984 wurde Herr Betsch der erste Präsident.

An der Familie des Verstorbenen sowie dem Büro und den Mitgliedern des Rates der Deutschsprachigen Gemeinschaft bezeige ich die aufrichtige Anteilnahme unserer Versammlung.

Das Wort hat Minister Hatry.

Hatry, Minister für das Brüsseler Gebiet. — Die Regierung wünscht der letzte Ehre für Herrn Betsch beizutreten.

DECES D'UN ANCIEN SENATEUR

OVERLIJDEN VAN EEN OUD-SENATOR

M. le Président. — Le Sénat a appris avec un vif regret la mort de M. Louis Desmet, ancien sénateur de la province de Hainaut.

De Senaat heeft met groot leedwezen kennis gekregen van het overlijden van de heer Louis Desmet, oud-senator voor de provincie Henegouwen.

Votre président a adressé les condoléances de l'assemblée à la famille de notre regretté ancien collègue.

Uw voorzitter heeft het rouwbeklag van de vergadering aan de familie van ons betreurd gewezen medelid betuigd.

PROJET DE LOI PORTANT RATIFICATION DE L'ARRETE ROYAL DU 29 DECEMBRE 1984 PROROGANT LES DISPOSITIONS DE LA LOI DE REDRESSEMENT DU 10 FEVRIER 1981 INSTAURANT UNE COTISATION DE SOLIDARITE A CHARGE DES PERSONNES REMUNEREES DIRECTEMENT OU INDIRECTEMENT PAR LE SECTEUR PUBLIC, MODIFIEE PAR L'ARRETE ROYAL N° 113 DU 23 DECEMBRE 1982 ET PAR LA LOI DE REDRESSEMENT DU 31 JUILLET 1984

Discussion générale, vote de l'article unique et vote sur l'ensemble

ONTWERP VAN WET HOUDENDE BEKRACHTIGING VAN HET KONINKLIJK BESLUIT VAN 29 DECEMBER 1984 TOT VERLENING VAN DE BEPALINGEN VAN DE HERSTELWET VAN 10 FEBRUARI 1981 TOT INVOERING VAN EEN SOLIDARITEITSBIJDRAGE TEN LASTE VAN DE PERSONEN RECHTSTREEKS OF ONRECHTSTREEKS BEZOLDIGD DOOR DE OPENBARE SECTOR, GEWIJZIGD BIJ HET KONINKLIJK BESLUIT NR. 113 VAN 23 DECEMBER 1982 EN BIJ HERSTELWET VAN 31 JULI 1984

Algemene beraadslaging, stemming over het enig artikel en stemming over het geheel

M. le Président. — La commission des Finances a adopté hier le projet de loi, transmis par la Chambre, portant ratification de l'arrêté royal du 29 décembre 1984 prorogeant les dispositions de la loi de redressement du 10 février 1981 instaurant une cotisation de solidarité à charge des personnes rémunérées directement ou indirectement par le secteur public, modifiée par l'arrêté royal n° 113 du 23 décembre 1982 et par la loi de redressement du 31 juillet 1984.

L'urgence étant demandée, je propose au Sénat d'inscrire ce point à l'ordre du jour de la présente séance et de procéder au vote sur l'ensemble du projet de loi immédiatement après sa discussion.

Ik stel de Senaat voor dit ontwerp van wet op onze agenda van vandaag in te schrijven en bij spoedbehandeling met de algemene bespreking ervan te beginnen. Na de beraadslaging over de artikelen zouden wij dan stemmen over het ontwerp van wet in zijn geheel. Dat is althans wat de commissie heeft voorgesteld.

Het woord is aan de heer Wyninckx.

De heer Wyninckx. — Mijnheer de Voorzitter, ik wens vanzelfsprekend de bespreking van dit ontwerp van wet niet aan te vatten vooraleer wij kennis hebben gekregen van het verslag.

Wij hebben in de pers kunnen lezen dat er hier vandaag een show zou worden opgevoerd. Daarom werd de meerderheid opgetrommeld. Om te kunnen vaststellen dat de meerderheid hier nu effectief aanwezig is, vragen wij de naamstemming over het voorstel tot toevoeging aan onze agenda van het ontwerp van wet betreffende de solidariteitsbijdrage. (*Applaus op de socialistische banken.*)

M. le Président. — La parole est à M. Califice.

M. Califice. — Monsieur le Président, au nom des chefs de groupe de la majorité, j'appuie l'urgence que vous avez invoquée et je demande, par le fait même, qu'après nous être prononcés, le débat soit entamé immédiatement.

De Voorzitter. — Wij stemmen over het voorstel tot spoedbehandeling van het ontwerp van wet betreffende de solidariteitsbijdrage.

— Il est procédé au vote nominatif.

Er wordt tot naamstemming overgegaan.

140 membres sont présents.

140 leden zijn aanwezig.

87 votent oui.

87 stemmen ja.

48 votent non.

48 stemmen neen.

5 s'abstiennent.

5 onthouden zich.

En conséquence, l'urgence est décrétée.

Derhalve is tot spoedbehandeling beslist.

Ont voté oui:

Hebben ja gestemd:

MM. Aerts, Akkermans, Aubecq, Bascour, Bens, Bock, Bonmariage, Bosmans, Bossicart, Califice, Chabert, Claeys, Close, Coen, Conrotte, Cooreman, Cuvelier, Dalem, De Bondt, C. De Clercq, T. Declercq, Decléty, De Cooman, Decoster, Dehaene, De Kerpel, Deleek, Mme Delruelle-Ghobert, MM. Deprez, De Seranno, Mme D'Hondt-Van Opdenbosch, MM. Doumont, le comte du Monceau de Bergendal, Flagothier, François, Friederichs, Gerits, Gijs, J. Gillet, Mmes L. Gillet, Godinache-Lambert, M. Gramme, Mme Hanquet, M. Hatry, Mme Herman-Michielsens, MM. Kenens, Kevers, Lagae, Lagneau, Lutgen, Mainil, Nicolas, Noerens, Mme Panneels-Van Baelen, MM. Pede, Edg. Peetermans, Poma, Pouillet, Reynders, Rutten, Smeers, Mme Smitt, MM. Sondag, Tilquin, Mme Tyberghien-Vandenbussche, MM. Uyttendaele, Van Daele, Vandenabeele, Van den Broeck, Vanderborgh, Vandermarliere, Vandermeulen, Vandersmissen, Vangeel, Vangronsveld, Vanhaverbeke, Van Herck, Van Herreweghe, Van houtte, Van Nevel, Van Rompaey, Verbist, Vermeiren, Waltniel, Weckx, Windels et Leemans.

Ont voté non:

Hebben neen gestemd:

MM. Basecq, Belot, Boel, Coppens, De Baere, De Bremaeker, Debusseré, Degroove, Mme De Pauw-Deveen, MM. De Smeyter, de Wasseige, Donnay, Draulans, Egelmeers, Eicher, Féris, Geldolf, R. Gillet, Goossens, Grosjean, Hiernaux, Humblet, Jandrain, Knuts, Lagasse, Lallemand, Lowis, Luyten, Marmenout, Matthys, Minet, Mouton, Op 't Eynde, Paque, P. Peeters, Poulain, Mmes Remy-Oger, Saive-Boniver, MM. Secuws, Thys, Trussart, Vandenhove, Van Der Niepen, Vandezande, Van In, Van Ooteghem, Van Roye et Wyninckx.

Se sont abstenus:

Hebben zich onthouden:

MM. de Bruyne, Deconinck, Hismans, Lepaffe et R. Maes.

M. le Président. — Les membres qui se sont abstenus sont priés de faire connaître les motifs de leur abstention.

Ik verzoek de leden die zich hebben onthouden, de reden van hun onthouding mede te delen.

De heer de Bruyne. — Mijnheer de Voorzitter, ik ben afgesproken met de heer Descamps.

De heer R. Maes. — Mijnheer de Voorzitter, ik ben afgesproken met de heer Geens.

M. Hismans. — Monsieur le Président, j'ai pairé avec Mme Mayence.

De heer Deconinck. — Mijnheer de Voorzitter, ik ben afgesproken met de heer Vannieuwenhuyze.

M. Lepaffe. — Monsieur le Président, je me suis abstenu par erreur; je voulais émettre un vote négatif.

M. le Président. — Il vous en est donné acte.

De algemene bespreking is geopend.

La discussion générale est ouverte.

Het woord is aan de heer Wyninckx.

De heer Wyninckx. — Mijnheer de Voorzitter, hier komt dus het tweede bedrijf.

De commissie voor de Financiën, die op een vrij ongewone wijze en op een vrij ongebruikelijk ogenblik was bijeengeroepen, heeft bij meerderheid besloten dat er geen schriftelijk verslag zou worden uitgebracht maar wel een mondeling verslag.

Wij hadden nochtans — dat bewijst de goede wil van de oppositie ten opzichte van het ontwerp waar wij straks heel wat zullen over te vertellen hebben — voorgesteld, zoals dit hier gebruikelijk is, dat er een mondeling verslag zou worden uitgebracht maar met een schriftelijk verslag voor de leden die niet in de gelegenheid waren om de werkzaamheden in de commissie bij te wonen. Zo zouden wij geen beroep doen op het artikel van het reglement om de bespreking 48 uur te verdagen. Ik meen dat dit vanwege de oppositie een zeer correcte houding was.

De meerderheid is ons daarin niet bijgetreden. De leden van de Senaat moeten bijgevolg steunen op de mondelinge toelichting van de rapporteur.

In die omstandigheden vraag ik namens de oppositie, onmiddellijk na het aanhoren van het verslag van de heer Lagae, waarvan ik weet, de heer Lagae sinds lange jaren kennende, dat het degelijk en volledig zal zijn, een schorsing van één uur om in onze fractie te kunnen overleggen op welke wijze wij de algemene bespreking zullen voeren. (*Applaus op de socialistische banken.*)

De Voorzitter. — In het algemeen, zoniet altijd, wordt een vraag voor schorsing ingewilligd. Een volledig uur is wel wat lang, mijnheer Wyninckx.

De heer Wyninckx. — *Make a deal*, mijnheer de Voorzitter. Laten wij er een halfuur van maken.

De Voorzitter. — Een halfuur, mijnheer Wyninckx, dat was ook mijn suggestie.

Het woord is aan de rapporteur.

De heer Lagae, rapporteur. — Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, bij de bespreking in de commissie vestigden verscheidene leden de aandacht op de minder gebruikelijke wijze van behandeling van dit wetsontwerp en onder meer op de korte termijn voor de samenroeping van de commissie, de vorm, de afspraken in de commissie voor de parlementaire werkzaamheden. Zij betreuren over te weinig tijd te beschikken om aandachtig kennis te nemen van het ontwerp zelf en van de vele verwijzingen vervat in het verslag uitgebracht in de Kamer van volksvertegenwoordigers welke overigens niet altijd juist zijn. Zij menen dat de commissie, en de oppositie in het bijzonder, de last niet moet dragen van een vergetelheid van de regering.

De bespreking werd ingeleid door de volgende uiteenzetting van de staatssecretaris voor Openbaar Ambt en voor Financiën:

Het voorliggend wetsontwerp dat reeds door de Kamer werd goedgekeurd beantwoordt aan de voorschriften van artikel 11, 2e lid, van de herstelwet van 10 februari 1981 tot invoering van een solidariteitsbijdrage ten laste van personen rechtstreeks of onrechtstreeks bezoldigd door de openbare sector, zoals deze wet gewijzigd werd bij het koninklijk besluit nr. 113 van 23 december 1982 en bij herstelwet van 31 juli 1984.

Artikel 11, eerste lid, stelt inderdaad vooreerst dat de bepalingen van de wet van 10 februari 1981 toepasselijk zijn gedurende de periode van 1 januari 1981 tot 31 december 1984.

In het tweede lid wordt vervolgens gesteld dat deze periodes nochtans jaarlijks mogen worden verlengd bij een in Ministerraad overlegd koninklijk besluit indien, op 1 september van het vorig jaar, het aantal vergoedtrekkende volledig werklozen hoger is dan 300 000. Dat koninklijk besluit heeft niet langer uitwerking — *cesse ses effets* — indien het niet binnen een termijn van dertig dagen bij wet is bekrachtigd.

Voor 1984 was aldus de solidariteitsbijdrage reeds wettelijk verplicht.

Anderzijds bepaalt artikel 33 van de wet van 31 juli 1984 dat de hiervoor toegelichte procedure vastgelegd in artikel 11, tweede lid, van de herstelwet van 10 februari 1981, met ingang van 1 januari 1986 zou worden afgeschaft.

Allereerst liet artikel 33 van de wet van 31 juli 1984 dat de toepassing van de procedure voorgeschreven bij artikel 11, tweede lid, van de herstelwet van 10 februari 1981 slechts van 1 januari afschaft, vermoeden dat de solidariteitsbijdrage, als bedoeld in de herstelwet van 1981, ook in 1985 zou worden geheven zodra het aantal volledig werklozen op 1 september 1984 hoger zou liggen dan 300 000, zoals bepaald in artikel 11, tweede lid, van de herstelwet van 10 februari 1981.

Bovendien betekent de goedkeuring door het Parlement van de Rijks-middelenbegroting voor 1985 ook dat de regering het voornemen heeft de solidariteitsbijdrage waarin de herstelwet van 10 februari 1981 voorziet, ook in 1985 te innen.

Het ontwerp van koninklijk besluit dat de bepalingen tot invoering van een solidariteitsbijdrage voor 1985 verlengt, werd door de regering op 21 december 1984 goedgekeurd, door de Koning op 29 december 1984 ondertekend en in het *Belgisch Staatsblad* van 11 januari 1985 gepubliceerd met uitwerking op 1 januari 1985.

Overeenkomstig de procedure voorgeschreven in artikel 11, tweede lid, van de herstelwet van 10 februari 1981 zou het koninklijk besluit van 29 december 1984, dat retroactief, na de publikatie in het *Belgisch Staatsblad* van 11 januari 1985, in werking treedt op 1 januari 1985 geen uitwerking meer hebben indien het niet door een wet wordt bekrachtigd binnen de zeer korte termijn van dertig dagen.

Deze bekrachtiging van het koninklijk besluit gepubliceerd op 11 januari 1985 is het doel van de voorliggende tekst, die op 25 januari jongstleden door de Kamer werd goedgekeurd.

Antwoordend op bepaalde opmerkingen bij de algemene bespreking geeft de staatssecretaris de openvolgving van de data, namelijk:

- Goedkeuring in de Ministerraad van de tekst van het koninklijk besluit op 21 december 1984;

- Ondertekening door de Koning op 29 december 1984;

- Publikatie in het *Belgisch Staatsblad* van 11 januari 1985;

- Goedkeuring van het ontwerp van wet in de kabinetsraad van 21 december 1984;

- Advies van de Raad van State na publikatie in het *Belgisch Staatsblad* op 15 januari 1985;

- Ondertekening door de Koning op 16 januari 1985;

- Indiening in de Kamer op 17 januari 1985;

- Verslag in de Kamer van volksvertegenwoordigers op 23 januari 1985;

- Aanneming in de Kamer van volksvertegenwoordigers op 25 januari 1985;

- Behandeling in de commissie voor de Financiën van de Senaat op 28 januari 1985.

De staatssecretaris wijst er ook op dat het debat niet gaat over een zogenaamde vergetelheid van de betrokken minister. De oorzaak van de korte termijnen binnen welke moet worden gewerkt, ligt in de tekst van artikel 11, 2e lid, van de herstelwet van 10 februari 1981 tot invoering van een solidariteitsbijdrage ten laste van de personen rechtstreeks of onrechtstreeks bezoldigd door de openbare sector. Deze tekst bepaalt namelijk dat een koninklijk besluit dat deze bijdrage verlengt, binnen een termijn van dertig dagen moet worden bekrachtigd bij wet. Deze bekrachtiging is een waardevolle waarborg, maar het is een ernstige moeilijkheid. Op welke datum het koninklijk besluit ook genomen wordt, men staat telkens voor de moeilijkheid om binnen de dertig dagen tot bekrachtiging te komen. Het is bijzonder ingewikkeld geworden in

een periode van nieuwjaar of van reces of tengevolge van de werkverdeling tussen de Wetgevende Kamers en de raden.

Naar aanleiding van een vraag van een lid wijst de staatssecretaris op de tekst *in fine* van het wetsontwerp «... wordt bekrachtigd met uitwerking op 1 januari 1985 datum waarop het in werking treedt» bij zoverre dat de bekrachtiging kan plaatsvinden tot op 31 januari 1985.

Wat de grond van de zaak betreft, vraagt de staatssecretaris ermede rekening te houden dat de bekrachtiging bedoeld was als een waarborg voor het Parlement terwijl dit thans schijnbaar als een bijkomende moeilijkheid wordt beschouwd door bepaalde leden van de commissie.

Deze tekst is overigens tot stand gekomen in een vorige legislatuur en de huidige regering volgt de procedure alsdan door het Parlement gevraagd.

Een lid doet opmerken dat de bijdrage welke in februari 1981 werd ingevoerd in een andere context tot stand is gekomen. De werkloosheid bedroeg op dat ogenblik niet veel meer dan 300 000 personen. Het cijfer ligt thans veel hoger, rekening houdende met de vergoede en niet-vergoede werklozen. De grondslag van de bijdrage, namelijk de stabiliteit van betrekking bij het overheidspersoneel, is ook ten dele veranderd: verschillende parastatalen en ondergeschikte besturen werden ertoe uitgenodigd hun personeel in te perken, de regering kondigt zelf een vermindering aan van de uitgaven voor het openbaar ambt. Er is de toename van de deeltijdse arbeid, van de vervroegde pensioenen, er is ook de last van de algemene matigingsmaatregelen. Dit alles brengt een nieuw klimaat mede waarin de verlenging niet meer kan worden aanvaard.

Meer nog, dit zelfde lid meent dat de regeringspolitiek die vroeger gericht was op tewerkstelling thans door de reeks beperkingen van de koopkracht, bijdraagt tot de stijging van de werkloosheid. De jongste nota van de Centrale Raad voor het bedrijfsleven wijst in dezelfde zin.

Een ander lid wijst erop dat reeds de wet van 31 juli 1984 in haar verantwoording wees op het naderend einde van deze wetgeving en op de nieuwe matigingsbijdragen die inmiddels de algemeenheid van de burgers treffen. Verder moet men rekening houden met het feit dat vanaf 1974 geen baremieke verhogingen werden toegestaan behoudens bepaalde minima. Hij aanvaardt om evidente budgettaire redenen deze verlenging doch dringt aan op een verzekering dat eind 1985 niet verder in deze zin zou worden «gelegifereerd».

Een lid spreekt zich uit tegen het wetsontwerp omdat hij ten gronde een ander inzicht heeft in de sociaal-economische problematiek dan het inzicht van de regering. Het advies van de Raad van State vindt hij al te beknopt enerzijds, en verkeerd geformuleerd anderzijds.

Een lid verruimt het debat en wijst op de al frekwente wijzigingen welke werden aangebracht aan het weddestatuut van het overheidspersoneel.

Op 1 januari 1982 kwam de solidariteitsbijdrage tot stand, volgens de wet van 10 februari 1982 en het koninklijk besluit nr. 113.

Op 1 april 1982 was er de vermindering van de kinderbijslagen met 550 frank per maand, volgens de koninklijke besluiten nr. 35 en nr. 130.

Op 1 mei 1982 werd er 7 pct. ingehouden voor het Pensioenfonds in plaats van 6,5 pct., volgens het koninklijk besluit nr. 30.

Ook op 1 mei 1982 kwam er een indexblokkering in plaats van 2 pct. indexverhoging, volgens het koninklijk besluit nr. 11, en kwam er een inhouding van 7 pct. op het verlofgeld, volgens het koninklijk besluit van 17 mei 1982.

Vanaf 1 juli 1982 werd er bij kinderloze gezinnen 900 frank per maand ingehouden, volgens de koninklijke besluiten nr. 36 en nr. 129.

De indexverhoging bedroeg in plaats van 2 pct. op 1 juli 1982 558 frank, op 1 oktober 1982 569 frank, op 1 december 1982, 581 frank en op 1 april 1983, 592 frank.

Op 1 mei 1983 werd er weer 7 pct. op het vakantiegeld ingehouden, volgens het koninklijk besluit van 29 maart 1983.

Op 1 augustus 1983 bedroeg de indexverhoging geen 2 pct., maar 604 frank.

Op 1 september 1983 werd het gemiddeld viermaandelijks indexcijfer toegepast, volgens het koninklijk besluit nr. 180.

Op 1 oktober 1983 bedroeg de inhouding voor het Pensioenfonds 7,5 pct. in plaats van 7 pct., volgens de koninklijke besluiten nr. 214 en nr. 215, en bedroeg de inhouding voor geneeskundige verzorging 2,55 pct. in plaats van 1,8 pct., volgens het koninklijk besluit nr. 214.

Op 1 december 1983 kwam er een indexverhoging van 2 pct.

Op 1 januari 1984 werd de inhouding voor kinderloze gezinnen op 675 frank gebracht in plaats van 900 frank, en bedroeg de vermindering van de kinderbijslag 375 frank per maand in plaats van 500 frank, volgens het koninklijk besluit nr. 227.

Op 1 april 1984 kwam er een indexblokkering in plaats van een verhoging met 2 pct., volgens het koninklijk besluit nr. 278.

Op 1 mei 1984 bedroeg de inhouding op het vakantiegeld 12,07 pct., volgens het koninklijk besluit van 19 maart 1984.

Op 1 augustus 1984 werd de index verhoogd met 2 pct.

Op 1 januari 1985 blokkeerde het koninklijk besluit nr. 278 de index, dan wanneer een verhoging met 2 pct. had moeten gebeuren.

Het wordt vervolgens uiterst moeilijk, aldus nog steeds het lid, de wedden juist te berekenen te meer daar de maatregelen zeer laat worden genomen, zoals in dit geval. Zeggen dat reeds in de Rijksmiddelenbegroting impliciet de maatregel was vervat, is juridisch onjuist. Het is tijd al deze zijdelingse inleveringen af te schaffen.

Ingaande op hetzelfde argument meent een lid dat men de procedure vroeger had moeten inzetten, namelijk van zodra het duidelijk was dat op 1 september 1984 het getal van 300 000 werklozen overschreden was.

De staatssecretaris wijst in zijn antwoord op de volgende elementen. De bevoegdheid van de commissie blijkt uit de verzending door de Senaat. Aangezien het koninklijk besluit in werking is getreden op 1 januari 1985, loopt de termijn van bekrachtiging tot 31 januari 1985. In verband met de laattijdigheid merkte de staatssecretaris op dat de procedure voor de indiening van de bekrachtigingswet samen met de procedure voor de uitvaardiging van het koninklijk besluit op 21 december 1984 werd ingezet. Over het ontwerp van wet kon door de Raad van State geen advies worden uitgebracht, zolang het koninklijk besluit niet was gepubliceerd. Dit gebeurde op 11 januari 1985. Het advies werd verstrekt op 15 januari 1985. Het ontwerp van wet werd dan onmiddellijk door de Koning ondertekend en bij het Parlement ingediend.

Indien er thans 510 000 werklozen of meer zijn, ligt het eerder voor de hand dat de bijdrage nog gewettiger is dan vroeger. Het budgettaire tekort is van die aard dat de bijdrage nog niet overbodig is.

Dat de stabiliteit van betrekking verminderd zou zijn is volgens de staatssecretaris onjuist. Het individueel statuut van het overheidspersoneel is niet aangetast inzake stabiliteit. Wie een halftijdse betrekking heeft aanvaard, deed dit vrijwillig en op eigen verzoek. Dat stagiairs tegen een verminderde wedde en met verminderde werktijd beginnen, tast hun stabiliteit niet aan.

Welke maatregelen zullen worden genomen na 1 januari 1986 kan nu niet worden gezegd. Wel is bekend dat de procedure van de wet van 11 februari 1981 niet kan worden verlengd.

De bijdrage voor het overheidspersoneel heeft niet de kenmerken van een fiscale maatregel onder meer omdat zij een beperkte groep van burgers treft. Het is juist dat de regeling in haar samenhang complex is, doch dit vloeit voort uit het tijdelijk en crisisgebonden karakter van de maatregelen. Het weddestatuut is nooit eenvoudig geweest. Voor de andere groepen is de regeling ook wegens het nastreven van de billijkheid enigszins moeilijk. Dit alles is jammer genoeg niet nieuw doch om rekening te houden met uiteenlopende toestanden worden de beslissingen onvermijdelijk ingewikkeld.

Dat deze regering de aangroei van de werkloosheid in de hand zou werken onder meer door de matigings- en solidariteitsbijdragen is noch bewezen, noch aanvaardbaar, aldus de staatssecretaris.

De opbrengst van deze bijdrage — ongeveer 5 miljard frank per jaar — wordt overgemaakt langs de RSZ aan de RVA.

Een lid werpt nog op dat blijkens het verslag van de Kamer van volksvertegenwoordigers, een groot verschil bestaat tussen de opbrengst van de bijdrage van het ene jaar tot het andere terwijl 20 gemeenten en 43 OCMW's achterstallig zijn naast ongetwijfeld nog andere parastatale en andere instellingen. Hij vraagt over welke instellingen en over welke gemeenten het hier gaat.

De staatssecretaris antwoordt dat hij zal proberen de nodige inlichtingen tijdig samen te brengen. Het is evenwel niet abnormaal dat het een tijd heeft geduurd eer de eerste bijdragen gestort waren onder meer wegens betwistingen van het toepassingsgebied die inmiddels beëindigd zijn. Dat de opbrengst ter beschikking zou moeten blijven van de ondergeschikte besturen onder meer de gemeenten en de OCMW's, is een miskennen van het doel en de motivering van deze wetgeving: de bijdrage wordt gedragen door het personeelslid persoonlijk; zijn bestuur komt alleen tussen om de inhouding en doorstorting te doen. Daar de

bijdrage bestemd is voor de RVA in het kader van de solidariteit tussen werklozen en personen met vastheid van betrekking, gaat het niet op de opbrengst toe te kennen aan andere besturen.

Op de vraag welke sanctie er bestaat voor overheidsdiensten die niet of te laat betalen, antwoordt de staatssecretaris dat voorliggend wetsontwerp niets wijzigt aan de herstellwet van 10 februari 1981 die zelf in geen bijzondere sanctie voorziet zodat moet worden verwezen naar de algemene rechtsregelen.

Op vraag van een lid preciseert de staatssecretaris dat sinds het protocol van eind september 1983 de regering toegezegd heeft aan het pecuniair statuut van het personeel niet te raken, evenmin aan de stabiliteit. De beperking van de wedde-nitgaven met 3,5 pct., zoals bepaald in het meerjarig saneringsplan, betekent gezinszins een afbreuk noch op de individuele wedde noch op de stabiliteit van betrekking voor het overheidspersoneel.

Daar de stortingen gedaan worden over de RSZ naar de RVA, beschikt de regering niet over de juiste toestand van eventuele achterstalligen. Wanneer men de juiste toestand van achterstallige besturen zou bekendmaken, dan moet men ermede rekening houden dat de onregelmatige toestand van bepaalde instellingen eerder toevallig kan zijn.

De bevoegde ministers moeten erover waken dat de besturen waarover zij voogdij of gezag uitoefenen de wet toepassen.

Zo kom ik het de artikelsgewijze bespreking.

Bij artikel 1 wordt een amendement ingediend. Het strekt tot het weglaten van dit enig artikel.

De indiener motiveert het als volgt:

«Er moet een einde gesteld worden aan de discriminatie tussen overheidspersoneel enerzijds, en andere burgers anderzijds, ten nadele van de openbare sector. Andere matigings- en inleveringsregelen zijn ontstaan na 1981 zodat de voorliggende regeling niet langer gerechtvaardigd is.

De vastheid van betrekking is overigens niet onaangetast.»

De staatssecretaris wijst op zijn antwoord in de algemene bespreking, namelijk de vastheid van betrekking bestaat nog integraal en is nog steeds een niet te onderschatten kenmerk van de openbare dienst zoals terecht werd vastgesteld in 1981. Hij vraagt de verwerping.

Een tweede amendement wil artikel 1 aanvullen als volgt: «Met dien verstande dat in de bepalingen zoals vermeld in artikel 11 van voornoemde herstellwet van 10 februari 1981, het bedrag van het aantal vergoedingstrekkende werklozen van «300 000» vervangen wordt door «510 000.»

De indiener verklaart dit als volgt: Het cijfer van 300 000 werkloze personen dateert van 1981. Het lijkt onrealistisch dit cijfer te behouden daar het al te lang kan duren vóór men dit cijfer terug benadert en dat is ontgoochelend voor de betrokken personeelsleden. Het gaat 510 000 is meer realistisch en stemt beter overeen met het cijfer 300 000 in 1981.

Een lid doet opmerken dat het ideaal *full-employment* voor geruime tijd niet terugkomt en dat men met een geheel andere samenleving zal moeten leren leven zodat de argumentatie niet pertinent is.

De staatssecretaris vraagt de verwerping daar de voorwaarden van de wet van 10 februari 1981 stipt werden nageleefd en dat ten gronde een hoger getal werklozen a fortiori de solidariteitsbijdrage wettigt.

Het amendement wordt verworpen met 12 stemmen tegen 6.

Een derde amendement luidt:

«Aan dit artikel een 2° toe te voegen luidende: «De solidariteitsbijdrage, afgehouden op de wedde van het personeel van de ondergeschikte besturen en besturen onder voogdij, wordt aangewend door deze besturen om hun financiële moeilijkheden te verzachten.»

De staatssecretaris antwoordt dat de bijdrage geen last is van de gemeenten of andere besturen en niet bedoeld is om de lasten van deze besturen te verzachten, maar dat ze een bijdrage is van elk personeelslid van de overheidsdienst om de last van de werkloosheid te verminderen. Dit is steeds zo begrepen geweest en er zijn geen precedents waarop men zich kan beroepen.

Bij stemming wordt het amendement verworpen met 14 stemmen tegen 4.

Een vierde amendement wenst een tweede lid toe te voegen aan het enig artikel, namelijk:

«De solidariteitsbijdrage voor 1985 — openbare sector — wordt vastgesteld op de helft, dit wil zeggen 0,45 pct., 0,60 pct., 0,95 pct. en 1,35 pct.»

De staatssecretaris vraagt de verwerping gelet op de budgettaire toestand en de beslissingen door het Parlement genomen bij de vaststelling van de Rijksmiddelenbegroting.

Het amendement wordt verworpen met 12 stemmen tegen 6.

Een amendement vraagt aan het enig artikel een 3° toe te voegen luidend:

« Bij de niet-doorbetaling van de ingehouden solidariteitsbijdrage op de wedden van de ambtenaren in de openbare sector en gelijkgestelden, zal de staatssecretaris voor Financiën de modaliteiten van nalatigheidsintresten en sancties treffen. Hiertoe zal hij een uitvoeringsbesluit nemen, dat dezelfde strafmaatregelen voorziet als bij niet-tijdige betaling van de belastingen.

In ieder geval zullen de bedragen dienen doorgestort te zijn, uiterlijk drie maanden na de datum van 31 december 1985, waarop de heffing van de solidariteitsbijdrage een einde neemt. »

De indieners geven de volgende verantwoording:

« Vermits de regering voor de uitvoering van artikel 11, 1°, 11, 2°, en 33, van de herstelwet d.d. 10 februari 1981, gewijzigd bij het koninklijk besluit nr. 113 van 23 december 1982 en bij herstelwet van 31 juli 1984, geen sancties heeft voorzien voor de niet-doorstorting van de ingehouden bedragen aan solidariteitsbijdrage, past het dat de nodige waarborgen hiertoe in de wet zijn ingebouwd om misbruiken te voorkomen. »

Dit amendement wordt door de staatssecretaris bestreden als volgt: Het gaat om de bekrachtiging van een bestaand en wettelijk genomen koninklijk besluit in uitvoering van de wet van 10 februari 1981 en niet om de aanpassing van deze wet. Wil men deze wet verbeteren dan is hiervoor een afzonderlijk wetgevend initiatief nodig.

Het amendement wordt verworpen met 12 stemmen tegen 6.

Een zesde amendement strekt ertoe aan het enig artikel een 4° toe te voegen luidend als volgt:

« Vanaf 1 januari 1986 zullen, onder gelijk welke voorwaarden, geen solidariteitsheffingen meer gebeuren op de wedden van de ambtenaren van de openbare sector en gelijkgestelden. De algemene loonmatigingsregels, van toepassing op de privé-sector, zullen ook van toepassing zijn op de openbare sector en gelijkgestelden. »

De indieners geven volgende verantwoording:

« Ten laatste met ingang van 1 januari 1986 dient de discriminatie van twee inleveringen in de openbare sector en gelijkgestelden op te houden. »

De staatssecretaris merkt op dat hier een legistiek verkeerde werkwijze wordt gevolgd. Ten gronde blijkt uit artikel 33 van de wet van 31 juli 1984 dat de procedure van 10 februari 1981 niet kan of zal worden toegepast. Wat na 1 januari 1986 zal gebeuren, behoort aan de verantwoordelijken voor de begroting van 1986.

Het amendement wordt verworpen met 14 stemmen tegen 4.

Het wetsontwerp in zijn geheel wordt door de commissie aangenomen met 12 stemmen tegen 6.

De commissie beslist dat een mondeling verslag ter zitting zal worden uitgebracht. (*Applaus op de banken van de meerderheid.*)

De Voorzitter. — Dames en heren, zoals overeengekomen schorsen wij nu onze vergadering voor een halfuur.

— *La séance est suspendue à 15 heures.*

De vergadering wordt geschorst te 15 uur.

Elle est reprise à 15 h 40 m.

Ze wordt hervat te 15 u. 40 m.

M. le Président. — *La séance est reprise.*

De vergadering is hervat.

Wij zetten de aan de gang zijnde behandeling voort.

Nous reprenons la discussion en cours.

Het woord is aan de heer Wyninckx.

De heer Wyninckx. — Mijnheer de Voorzitter, hier begint het derde bedrijf van de show.

Mijnheer de minister, wij hebben gelezen dat de oppositie massaal afwezig was in de Kamer van volksvertegenwoordigers tijdens het debat van vorige vrijdag over het ontwerp dat wij hier thans bespreken. Het was niet moeilijk dit resultaat te bereiken. De wijze waarop het Parlement werd gevraagd deze vergetelheid van de regering te herstellen, was

vanzelfsprekend geen aansporing voor de leden van de Kamer om dit debat tot het bittere einde te voeren.

Ik wil u direct verwittigen dat dit in de Senaat niet het geval zal zijn. Wij hebben geen enkele reden om dit debat niet tot het einde en niet grondig te voeren.

Wij hebben overigens in de kranten kunnen lezen dat het minister Nothomb was, van wie wij de afwezigheid hier betreuen, alhoewel hij deze morgen heel de tijd aanwezig is geweest, die heeft aangedrongen op bekware spoed. Bekware spoed zal er wel bij zijn voor dit ontwerp. Wij lezen immers vandaag in het *Belgisch Staatsblad* dat er al uitvoering wordt gegeven aan een stuk wet dat nog door de Senaat moet worden goedgekeurd en dat nog moet worden gepubliceerd. Op welke wijze het de regering behaagt de opbrengst van die solidariteitsbijdrage te verdelen, kan men inderdaad vandaag in het *Belgisch Staatsblad* lezen.

Nu moeten wij toch over deze materie een stuk geschiedenis schrijven. Wat is eigenlijk de reden waarom de minister was vergeten dit ontwerp tijdig in te dienen?

U heeft zeer terecht gezegd, mijnheer de minister, dat wij eigenlijk impliciet, sedert 1981 reeds en bij herhaling, dit ontwerp hebben goedgekeurd. Ook in de Rijksmiddelenbegroting, want de opbrengst van die solidariteitsbijdrage staat in de Rijksmiddelenbegroting. Wanneer de stemming over de Rijksmiddelenbegroting betekent dat het Parlement impliciet alle ontvangsten en uitgaven die daarin zijn opgenomen, goedkeurt, dan hebt u natuurlijk gelijk. Maar dan hoeven wij hier onze tijd niet te verliezen. Dan keuren wij in de toekomst een Rijksmiddelenbegroting goed en dan weet de regering wat zij met de ontvangsten en uitgaven van die Rijksmiddelenbegroting kan uitrusten. Dat is de logica die trouwens op sommige momenten uit het verslag blijkt.

De Kamer van volksvertegenwoordigers en de Senaat hebben reeds impliciet goedgekeurd dat er aan 850 000 personen in België een parafiscale last wordt opgelegd van ongeveer 5 miljard frank, behalve aan degenen die ook in het verleden verwaarloosden die verplichting te volbrengen.

Op het niet-betalen van die solidariteitsbijdrage staat immers geen enkele sanctie.

In het verslag van de Kamer van volksvertegenwoordigers hebben wij kunnen lezen dat enkele tientallen gemeentebesturen en OCMW's tot op dit ogenblik nog altijd hebben verwaarloosd die solidariteitsbijdrage af te rekenen of te storten.

Hiervoor kan geen enkele sanctie worden getroffen. Collega's, in wat voor een land leven wij, waarin het de braven zijn die in januari uitvoering hebben gegeven aan een wet die nog niet bestond, omdat de regering vergeten was ze in te dienen, die nu tegen hun personeel moeten zeggen dat zij de solidariteitsbijdrage wel hebben geïnd en doorgestort, maar dat zij hiertoe niet wettelijk verplicht waren en dat zij zelfs niet strafbaar zouden zijn geweest indien zij het niet hadden gedaan? Dat is de logica van het antwoord dat de minister heeft gegeven, en dat wij ook hebben kunnen lezen in het verslag.

Uit het verslag hebben wij nog iets anders kunnen leren, namelijk dat de regering niet weet hoeveel ambtenaren uit ondergeschikte besturen de solidariteitsbijdrage verschuldigd zijn. De administratie die aan deze wet onderworpen is, stort dus naar eigen goedvinden. Indien er bijvoorbeeld 5 000 ambtenaren zijn en er wordt maar voor 2 500 ambtenaren gestort, dan wordt er voor 2 500 anderen gewoon geen solidariteitsbijdrage betaald. Zo eenvoudig is het tegenwoordig allemaal geworden. De administraties kunnen geen sancties oplopen en worden geacht uit eigen vrije wil die wet toe te passen en dus ook te interpreteren.

Ten gronde zou ik nog iets willen zeggen in verband met de commissie voor de parlementaire werkzaamheden. Wij hadden in die commissie een afspraak gemaakt waarvan wij dachten dat wij ze correct zouden kunnen naleven. Wij zouden namelijk de stemming in de Kamer afwachten, de commissie voor de Financiën zou hedenochtend vergaderen, wij zouden instemmen met een mondeling verslag en deze namiddag zouden dan het debat en de stemming plaatshebben. Zo hadden wij dat begrepen en het siert de voorzitter van de Senaat dat hij deze afspraak heeft gerespecteerd met betrekking tot zijn deel.

Het wordt echter moeilijker op het ogenblik dat onze goede collega Decléty, voorzitter van de commissie, door de regering onder druk wordt gezet om de commissie bijeen te roepen op een ogenblik waarop een belangrijk deel van deze vergadering, en vooral van de oppositie, geacht wordt niet aanwezig te kunnen zijn. De commissie werd bijeengeroepen op maandagochtend. Dit is hoogst ongebruikelijk, want op dat ogenblik vergaderen alle partijbureaus, waarvan de meeste gezaghebbende leden

van deze vergadering toch wel lid zullen zijn. Bovendien lezen wij op de agenda dat de commissie op maandagochtend vergadert op uitdrukkelijk verzoek van de regering. Dit is zeer zeldzaam.

Sinds ik in 1979 in dit Parlement ben gekomen, is dit nog nooit gebeurd. Er zijn misschien nog wel precedents geweest en de collega's die hier reeds langer zijn, zullen mij op dat stuk kunnen verbeteren. Dit ontslaat vanzelfsprekend collega Decléty van elke verantwoordelijkheid voor dit ontijdig bijeenroepen. Ik kan begrijpen dat hij aan de regering niet kon weigeren deze commissie bijeen te roepen.

De agenda van de commissie en van de openbare vergaderingen in de Senaat worden bijgevolg niet meer vastgelegd in de commissie voor de parlementaire werkzaamheden of in de openbare vergadering, maar in nummer 16 van de Wetstraat. Wij hebben dit natuurlijk ook al in de kranten kunnen lezen. Wij hebben immers op deze wijze vernomen dat er een paar conclaves hebben plaatsgehad. Tijdens één ervan werd bepaald welke prioriteiten aan het Parlement zullen worden opgelegd. Er was een indrukwekkende lijst van wetsontwerpen, die, indien we hem goed bestudeerd hebben, meebrengt dat wij iedere halve dag van de acht weken die ons nog resten, in elke openbare vergadering minstens één begroting of wetsontwerp zullen moeten behandelen.

De regering heeft daarbij de prioriteiten bepaald. Die lijst is eindeloos lang en ik wens u allemaal veel genoegen in die komende acht weken dat de Senaat nog vóór het zomerreces zal kunnen vergaderen om al deze materiestukjes te behandelen. Voor de meerderheidspartijen werd als doekje voor het bloeden in die prioriteitenlijst een lijstje opgenomen van voorstellen van de meerderheid. Over de wetsvoorstellen van de leden van de oppositie wordt natuurlijk niet meer gepraat.

Dit moet dus allemaal gebeuren in acht parlementaire werkweken. Als wij in de ruimste veronderstelling zouden zeggen dat in een parlementaire werkweek vijf dagen zijn, dan komt men met deze lijst tot veertig vergaderdagen. Dit kan duidelijk niet. Bovendien werd voor dit wetsontwerp de procedure ondersteboven gegooid, omdat een schuldig minister uit het oog was verloren dat dit belangrijk stukje wet moest worden goedgekeurd, omdat in januari al de openbare besturen en instellingen in dit land werden geacht die wet uit te voeren.

Collega's, deze situatie doet me denken aan wat enkele weken geleden met de huurwet is gebeurd. Op het ogenblik dat de sociale herstelwet in de Senaat werd besproken, zei de regering al tegen de huurders en eigenaars rekening te houden met de wet die half januari door de Kamer zou worden genomen. In de commissie heeft de minister zelfs gezegd dat iedereen impliciet geacht wordt te weten dat hij onderworpen blijft aan een wettelijke bepaling die vervallen was. Dat is de nieuwe wetgevings-techniek waarmee wij rekening moeten houden.

In die omstandigheden, collega's, nemen wij onze vrijheid terug. Wij hadden graag, zoals dat bij herhaling is gebeurd, maar de liefde kan niet steeds van één kant komen, onze afspraak nagekomen. Laten wij toch niet vergeten dat de oppositie zo welvoeglijk was te aanvaarden die schuldige vergetelheid van een minister te herstellen in één dag: met een commissievergadering in de voormiddag en met een mondeling verslag en een eindstemming nog dezelfde dag. In de Wetstraat vond men deze procedure nog te traag.

De regering hanteert de karwats ten opzichte van de voorzitter van de commissie voor de Financiën, die hierdoor in een vervelende positie terechtkomt. Hem treft trouwens geen blaam en ik wens hem ook geen blaam toe te sturen.

Collega's, wat ons betreft, mag dit debat zijn gang gaan. De amendementen die wij in de commissie hebben ingediend, zullen wij opnieuw verdedigen en wij zullen daar nog andere amendementen aan toevoegen. Wij behoudens ons volledig het recht voor om elke parlementaire procedure uit te putten tegen dit stuk van wet waarvan het scabreuze karakter door verschillende collega's van mijn fractie en van andere fracties zal worden aangetoond. Het gaat immers niet langer op dat op deze wijze met het Parlement wordt gesold. Men solt niet alleen met de goede wil van de meerderheid, maar zelfs de oppositie wordt uitgedaagd, om met het reglement in de hand, tot op het laatste ogenblik al haar parlementaire rechten te verdedigen.

De klap op de vuurpijl is natuurlijk daarstraks gekomen. Wij hebben de schuldige vergetelheid van de minister hier goed te maken, maar dat zal de verantwoordelijkheid van de meerderheid zijn. Ondertussen hebben de ministers het geld al verdeeld door een koninklijk besluit dat voorafgaat aan een wet die nog moet worden gestemd.

U zult toegeven, geachte collega's, dat wij ver verwijderd zijn geraakt van een normale parlementaire procedure.

Deze regering is zo gewoon geweest met volmachten te regeren dat zij, van alle mogelijke markten thuis, telkens weer nieuwe verkooptechnieken vindt voor haar slechte producten, en hier gaat het duidelijk om een zeer slecht produkt.

Dat stuk wet, waarover zelfs de Raad van State zegt dat het spoedig moet worden goedgekeurd, zal niet worden goedgekeurd binnen de termijn die u nodig hebt om dat stuk wet te kunnen toepassen.

Mijnheer de Voorzitter, dat is dan niet de schuld van de oppositie. Het is de schuld van een lid van de regering die sinds november vergeten was dat men verdere uitvoering moest geven aan de wet van 1981. Bijgevolg voorspel ik dat u tijdens dit debat nog wel voor hoogst onaangename verrassingen zult staan, mijnheer de minister. Zoals men in Vlaanderen zegt, heeft een goede verstaander maar een half woord nodig. (*Applaus op de socialistische banken, op de banken van de Volksunie en op de banken van de VDF.*)

De Voorzitter. — Het woord is aan de heer de Bruyne.

De heer de Bruyne. — Mijnheer de Voorzitter, wij zullen herhaling vermijden en maar dadelijk de overblijvende punten vermelden waarop het volgens mij noodzakelijk is uw aandacht te vestigen.

Wie het verslag van de heer Dupré heeft gelezen, uitgebracht in de bijzondere commissie van de Kamer, want daar heeft men een andere werkmethode toegepast dan in de Senaat, heeft kunnen vaststellen dat het gaat over solidariteitsbijdragen die zeer aanzienlijk zijn. U vindt de bedragen op bladzijde 5 van het rapport-Dupré: 3 119 miljoen in 1981, 5 080 miljoen in 1982, 5 486 miljoen in 1983, 5 197 miljoen in 1984.

Wij spreken hier niet over een of andere marginale post van de begroting. Het gaat over miljarden waarvan de inning — hier wend ik mij in het bijzonder tot de juristen in deze vergadering — op uitermate zwakke gronden steunt.

Er wordt een solidariteitsbijdrage geïnd van de personen die in openbare dienst zijn. Het schijnt zeer moeilijk het aantal te schatten. Het schijnt ook zeer moeilijk, zelfs *in abstracto*, een juiste definitie te geven van degenen op wie de solidariteitsbijdrage toepasselijk is.

Wij danken de rapporteur voor de uitstekende wijze waarop hij zijn onmogelijke taak heeft volbracht. Hij heeft erop gewezen dat het hier gaat om een inning die volgens de normale nomenclatuur van de staatsfinanciën, doodgewoon niet te benoemen is. Hoe dan ook, het is geen belasting.

Mijnheer de staatssecretaris, u heeft in de commissie uitdrukkelijk bevestigd dat het hier niet gaat over een belasting. Het gaat hier om een bedrag dat eisbaar is op mijns inziens betwistbare wettelijke gronden, te persoonlijk titel, in hoofde van ambtenaren, en dat het bestuur waarbij zij tewerkgesteld zijn — van welke aard het ook zij — enkel moet overmaken aan de RSZ die het verder zal overmaken aan de RVA.

Ik richt mij tot de financiers en de juristen in deze vergadering. In welke richting begeven wij ons in feite? Wij stellen vast hoe een miljardenstroom — en dit is niet louter beelddespraak — een kanaal volgt waarvan ik de plaats niet kan bepalen in het geheel van onze openbare financiën. Indien men deze methode ook in andere gevallen zou toepassen, rijst de vraag tot welke chaotische toestanden dit zal leiden in onze openbare financiën.

U weet zeer goed, mijnheer de staatssecretaris, op welke zwakke juridische gronden u zich begeeft met de inning van de solidariteitsbijdrage en het eventueel opleggen van sancties aan besturen die *qualitate qua* buiten het bereik van de uitvoerende macht liggen voor de materie die we behandelen. Dat blijkt ook uit het feit dat u geen nauwkeurig antwoord kunt geven op zekere vragen, te weten welke besturen zich van hun verplichting gekwetend hebben en welke besturen dat niet hebben gedaan. Dit hoeft ons niet te verwonderen, aangezien die besturen zich juridisch, wat dit bepaalde punt betreft, niet tegenover u moeten verantwoorden.

Ik vraag mij zelfs af, mijnheer Wyninckx, wat er zal gebeuren wanneer ambtenaren te persoonlijk titel zich tot de rechtbank zouden wenden en het recht van de overheid betwisten om bij verplichting die solidariteitsbijdrage te innen.

De heer Wyninckx. — Zeer juist.

De heer de Bruyne. — Men kan niet vooruitlopen op vonnissen of arresten, maar u moet er zich goed bewust van zijn, mijnheer de staatssecretaris, dat u zich op zeer dun ijs beweegt. Dit is wellicht ook

de reden waarom u zo snel en zo categorisch zekere pogingen hebt weggewimpeld die toch regeringvriendelijk leken. Wij wilden u het wapen van de sanctie in de hand geven, maar u heeft het niet eens aanvaard. Wij weten nu waarom. Iedereen heeft nu wel begrepen waar het paard gebonden is.

Ik maak alle voorbehoud — ik wens het te herhalen — voor de wijze waarop hier een nieuw financieringskanaal met een pseudo-openbaar karakter tot stand wordt gebracht. Ik waarschuw u voor de toekomst: indien men die richting verder blijft uitgaan, blijft er niets meer over van de eenheid van de staatsfinanciën.

Mijnheer de Voorzitter, dit was het voornaamste dat ik wilde zeggen. Indien ik nog over andere punten zou spreken, zou ik grotendeels in herhaling vervallen. Over de problemen in verband met de datum zal collega Vandezande spreken vanuit juridisch standpunt de puntjes op de i zetten.

Dit alles houdt voor u geen verrassing in, mijnheer de staatssecretaris. U heeft gisteren in de commissie niet de aangenaamste uren in uw nieuwe functie beleefd. U weet ook dat de manier om de dagen te tellen, waarop nog geldig kan worden «gelegifereerd», betwistbaar is, en dat daar een juridisch vacuüm ontstaat. Ik ben nieuwsgierig hoe u de argumenten van de heer Vandezande straks zult weerleggen. Wellicht zal u het dan even moeilijk hebben als in de commissie.

Voorlopig heb ik aan de algemene bespreking niets meer toe te voegen. Wel zal mijn fractie nog verschillende amendementen indienen.

Ik vestig er de aandacht op dat de regering het Vice-Eerste minister Grootjans tenminste bespaard heeft, voor zijn eerste optreden dergelijk ontwerp in de commissie voor de Financiën te moeten verdedigen. Hij zal nog wel een periode van *power training* nodig hebben alvorens ertoe in staat te zijn dergelijke taak te vervullen. Ik beklaag de staatssecretaris omdat hij met dergelijk ontwerp de regering door een reeks van moeilijkheden moet proberen te loodsen waarvan de onderhavige nog niet de grootste zijn. (*Applaus op de banken van de Volksunie en op de socialistische banken.*)

De Voorzitter. — Het woord is aan de heer De Bremaeker.

De heer De Bremaeker. — Mijnheer de Voorzitter, artikel II, eerste lid, van de herstellwet van 10 februari 1981, stelt de solidariteitspremie wettelijk verplicht voor de periode van 1 januari 1981 tot 31 december 1984.

De inhouding van de solidariteitspremie mag krachtens deze wet met één jaar worden verlengd bij een in Ministerraad overlegd koninklijk besluit indien, op 1 september van het vorig jaar, het aantal uitkeringsgerechtigde volledig werklozen hoger is dan 300 000. Deze maatregel kan dus een laatste maal worden toegepast vermits krachtens artikel 33 van de herstellwet van 31 juli 1984, de voorschriften van artikel II op 31 december 1985 niet langer van kracht zullen zijn.

Na het voortreffelijk verslag van de heer Lagae, zullen wij het in deze uiteenzetting niet hebben over de procedure noch over het laatijgend indienen van dit wetsontwerp. Wij willen wel even stilstaan bij enkele beschouwingen in verband met de ingeleverde bedragen waarover vorige sprekers het ook hebben gehad.

In de allereerste plaats twifelen wij aan de juistheid van de in het Kamerverslag voorgelegde bedragen.

De solidariteitsbijdrage werd verplicht gesteld vanaf 1 januari 1981. Toen was de werkloosheid beduidend lager dan nu. Tijdens de huidige legislatuur steeg ze ononderbroken. Zoals de heer de Bruyne heeft vermeld, bedroeg in 1981 de opbrengst van de solidariteitsbijdrage slechts 3 119 000 000 frank. Voor de daaropvolgende jaren wordt telkens de kaap van 5 miljard ruim gehaald. Bovendien blijkt dat 20 gemeenten en 43 OCMW's geen stortingen aan het solidariteitsfonds hebben gedaan. Deze laatste vaststelling en het feit dat in 1981 slechts ruim 3 miljard werden geïnd, wijzen erop dat niet iedereen aan zijn verplichtingen van inhouding en doorstorting aan de RVA heeft voldaan. Dit betekent dat er zowel niet-betalers als laatijndige betalers zijn, waarvan wij de lijst hopen te ontvangen van de staatssecretaris.

Het in gebreke blijven van de betalers wijst erop dat er iets hapert aan het inningsmechanisme. Als de staatssecretaris ons verzekert dat enerzijds, de niet-betalers worden aangeschreven en dat er anderzijds,

een lijst wordt aangelegd van in gebreke blijvende gemeenten en OCMW's, dan zet ons dit aan de volgende vragen stellen:

Ten eerste, wat gaat er gebeuren met de 20 gemeenten en de 43 OCMW's die tot dusver niet betaalden? Zullen zij gesanctioneerd worden omwille van hun onwil om geen tegenprestatie te hebben gevraagd aan hun personeel in ruil voor hun vastheid van betrekking, zoals het principe van de solidariteitsbijdrage luidt?

Ten tweede, welke zekerheid heeft de staatssecretaris dat de 569 gemeenten die wel betaalden, dit deden op een correcte wijze? Welke controle heeft de regering op de juistheid van de doorgestorte bedragen? Hoe weet de regering dat de solidariteitsbijdragen werden ingehouden maar misschien niet werden doorgestort?

Ten derde, hoe komt het dat het cijfer voor 1981 zo laag is dan wanneer de werkloosheid toen nog niet zo groot was als nu, en een beperkt aantal indexaanpassingen bezwaarlijk de uitleg kunnen zijn voor een verschil van over de 2 miljard?

We hopen een duidelijk antwoord van de staatssecretaris op onze vragen te ontvangen. (*Applaus op de socialistische banken.*)

M. le Président. — La parole est à M. de Wasseige.

M. de Wasseige. — Monsieur le Président, le problème dont nous débattons aujourd'hui est finalement le résultat d'une négligence et d'une incohérence complète d'un ministre de ce gouvernement. On connaît depuis longtemps l'intention du gouvernement — l'exposé général sur le budget l'indique ouvertement — de prolonger pour 1985 la cotisation de solidarité.

Depuis 1981, le gouvernement sait pertinemment qu'il faut prendre un arrêté royal délibéré en Conseil des ministres et que celui-ci doit être ratifié dans les trente jours. Qu'a-t-il fait? Il a pratiquement attendu la fin de l'année, à savoir le 21 décembre, pour en décider, la signature royale étant intervenue le 29 et la publication officielle le 11 janvier. Par ailleurs, rien ne prouve que cette délibération a bien été prise le 21 décembre. En effet, aucune information à ce sujet n'a filtré, à cette date, ni à l'extérieur ni dans la presse. Rien ne prouve donc que cette décision n'a pas été prise in extremis entre Noël et Nouvel An, mais nous n'avons pas à investiguer à ce sujet.

Cependant, j'insiste sur le fait que cet arrêté royal devait être ratifié dans les trente jours. Or, et nous y reviendrons plus tard si nécessaire, afin d'expliciter encore une fois une position qui nous paraît logique, si l'on tient compte de la date à laquelle la décision est irrévocable, c'est à dire le 29 décembre, ...

M. Wyninckx. — C'est à nouveau un problème de calendrier!

M. de Wasseige. — ... cet arrêté aurait dû être ratifié au plus tard le 28 janvier, et nous sommes le 29! Nous sommes donc en dehors des délais pour une ratification valable.

J'insiste sur cette chronologie, non pour discuter sur le point de savoir quelle est la date limite, mais pour montrer comment, une fois de plus, le gouvernement traite le Parlement et comment, une fois encore, les membres de la majorité suivront paisiblement, comme des moutons, le gouvernement et avaleront toutes «ses couleuvres». Voilà la réalité!

Ainsi que cela s'est passé dernièrement à la Chambre en ce qui concerne la loi sur les loyers, nous dénonçons et nous continuerons à dénoncer ce genre de situation.

Initialement, en 1981, cette cotisation était, dans l'esprit du gouvernement, une véritable cotisation de solidarité. Elle devait être supportée par les fonctionnaires des services publics qui jouissaient effectivement, par rapport aux travailleurs du secteur privé, d'une sécurité d'emploi de loin supérieure à celle des travailleurs occupés dans des entreprises privées confrontées à la crise.

Cette cotisation de solidarité se justifiait à l'époque dans la mesure où elle était inscrite dans le cadre d'une politique visant à soutenir l'emploi, l'activité économique et à instaurer une véritable solidarité entre les différents groupes sociaux.

Mais aujourd'hui, la politique suivie par le gouvernement montre, de manière évidente, que la sécurité d'emploi dans les services publics est devenue de plus en plus illusoire. En effet, le gouvernement n'a pas hésité à prendre, à l'égard des agents de l'Etat, une série de mesures illustrant

cette affirmation. Je songe notamment au blocage du recrutement, à l'instauration du travail à temps partiel et aux restructurations imposées aux communes, aux CPAS et aux organismes publics, entraînant des compressions de personnel.

C'est le cas pour les travailleurs des hôpitaux, des CPAS, de la SNCB ainsi que des organismes financiers publics qui, par ces mesures, ont perdu leur emploi. C'est une réalité indéniable.

Mais là ne se bornent pas les différences avec la situation existant en 1981. En effet, toute la politique d'austérité du gouvernement — les chiffres sont là pour le prouver, je n'y reviendrai donc pas — est qualifiée, par les économistes, de déflatoire car elle a pour résultat de diminuer l'activité économique, de supprimer un nombre important d'emplois et « d'assassiner » les entreprises.

Cette cotisation de solidarité n'a, à mon avis, plus aucun sens logique lorsque, par ailleurs, on prend une série de mesures qui détruisent l'emploi et qui enlèvent toute crédibilité à l'objectif que s'était fixé le gouvernement, à savoir que les travailleurs dont l'emploi était davantage garanti, viennent en aide aux plus mal lotis.

Aujourd'hui, cette cotisation peut être considérée comme un impôt supplémentaire versé dans le panier percé du gouvernement, compte tenu de son déficit croissant.

Par ailleurs, il ne faut pas perdre de vue le fait que les agents des services publics ont, depuis 1981, non seulement été contraints de supporter cette cotisation, dite de solidarité, mais également d'autres mesures au niveau de leurs revenus.

Faut-il rappeler, à cet égard, le paiement des traitements à terme échu, le report, souvent de plusieurs mois, des primes de fin d'année ainsi que d'autres mesures, du même genre, qui les ont frappés directement, outre cette cotisation de solidarité?

Ces trois arguments me permettent de conclure que ce n'est plus une cotisation de solidarité, mais tout simplement un impôt, même s'il est déguisé sous cette appellation.

C'est tellement vrai que c'est à la commission des Finances qu'est confié l'examen de cette question. Si cette cotisation entrait véritablement dans un ensemble de mesures en rapport avec le domaine social, c'est à la commission spécialisée en cette matière, c'est-à-dire celle des Affaires sociales, qu'il appartiendrait de la traiter et non à la commission des Finances.

Dans l'esprit de tous, il ne fait pas de doute qu'il s'agit là d'un impôt pur et simple. Cela démontre une nouvelle fois que ce gouvernement, qui s'était engagé à ne pas augmenter la fiscalité, le fait bel et bien par le biais de mesures détournées.

La procédure que le gouvernement impose au Parlement prouve qu'il considère ce dernier, ou en tout cas sa majorité, comme un valet de l'exécutif.

Quant à la validité de la ratification qui nous est proposée aujourd'hui, on peut en douter, mais nous aurons l'occasion d'en reparler lors de la discussion de l'amendement que nous avons déposé. (*Applaudissements sur les bancs socialistes et sur ceux de la Volksunie.*)

De Voorzitter. — Het woord is aan de heer Vandezande.

De heer Vandezande. — Mijnheer de Voorzitter, volgens het *Beknopt Verslag* van de Kamer van volksvertegenwoordigers de dato 25 januari 1985, heeft de heer Dupré, rapporteur, bij de bespreking van het ontwerp van wet betreffende de solidariteitsbijdrage onder meer het volgende verklaard:

« In zijn inleiding in de commissie heeft de minister erop gewezen dat de herstellwet van februari 1981 bepaalt dat de solidariteitsbijdrage jaarlijks wordt verlengd. De verlenging gebeurde bij koninklijk besluit van 29 december 1984. De bekrachtiging door het Parlement moet binnen de 30 dagen gebeuren. »

Ik zal gewoonweg een Latijns adagium citeren wat betreft de berekening van de termijn van 30 dagen. Het luidt: *Dies a quo non computatur, dies ad quem computat*. In het Nederlands uitgedrukt komt die zin op het volgende neer.

Voor het besluit van 29 december 1984 dat binnen de 30 dagen moet worden geratificeerd, begint de termijn te lopen vanaf 30 december 1984. In de maand december zijn er derhalve twee nuttige dagen. Ik tel daar 28 dagen van januari bij en zo kom ik tot 30 dagen. Vandaag is het 29 januari 1985. De termijn van 30 dagen is derhalve sinds gisteren verstreken.

Mocht een student in de rechten dit elementair beginsel niet kennen op een examen, dan zou hij onherroepelijk worden gebuisd. Mijnheer de staatssecretaris, ik ga u niet buizen of uitsluiten maar u kan er niet onderuit: wij zijn op het ogenblik onbevoegd om over dit ontwerp van wet te stemmen. Wij kunnen onze eigen onbevoegdheid zelfs niet opheffen.

De rapporteur, die ik zeer aandachtig heb beluisterd, heeft verzachtende omstandigheden gepleit. Er was enerzijds, het reces en anderzijds, waren er de weken voorbehouden voor de vergadering van de raden. Er zijn echter al vaak recessen geweest en ook vele weken voorbehouden aan de raden. Dat is derhalve geen excuus. Ik herinner mij precedenten: de raden zouden normaal vergaderen maar, wanneer de nood aan de man ... of aan de vrouw kwam, werd beslist dat de Senaat of de Kamer in spoedbehandeling een bepaald ontwerp zou behandelen. Dat is nu niet gebeurd. Van die nalatigheid moet u de gevolgen dragen. De Senaat is dus niet bevoegd om over dit ontwerp van wet te stemmen. Wij praten nu als het ware in het ijle. Ik stel derhalve voor deze bespreking zonder meer af te breken. (*Applaus op de banken van de Volksunie en op de socialistische banken.*)

De Voorzitter. — Het woord is aan de heer De Kerpel.

De heer Wyninckx. — De heer De Kerpel is er ook tegen. Hij is van de ACW-vleugel.

De heer De Kerpel. — Mijnheer de Voorzitter, ik ben nogal verrast dat de besprekingen nopens dit wetsontwerp in hoofdzaak betrekking hebben op de gevolgde procedure. Het gaat hier immers over de concrete toepassing van een wet die dateert uit de vorige legislatuur en die tot stand is gekomen met een andere meerderheid.

De heer Wyninckx. — In totaal andere omstandigheden.

De heer De Kerpel. — Daarover zal ik het niet hebben, mijnheer Wyninckx.

In 1981 werd beslist, en deze beslissing leek mij bijzonder wijs, dat elke verlenging van de solidariteitsbijdrage binnen de kortste termijn de goedkeuring moest krijgen van het Parlement. De wetgever van 1981 was van oordeel dat een dergelijke verlenging wegens het enorme impact op de sociale situatie van de honderdduizenden werknemers uit de overheidssector niet zomaar kon overgelaten worden aan de uitvoerende macht en dat, hoe dan ook, binnen de kortste termijn de instemming van Kamer en Senaat was vereist.

Wanneer wij ons vandaag voegen naar die procedure, dan lijkt mij dat noch min noch meer een valorisatie van het Parlement.

De heer Wyninckx. — Nu is het natuurlijk te laat.

De heer De Kerpel. — Graag zou ik nochtans enkele beschouwingen willen maken nopens de grond van de zaak waarover nog niet zoveel werd gesproken. Het is immers zaak te weten of de solidariteitsbijdrage voor het jaar 1985 en voor het jaar 1986 nog gerechtvaardigd is.

De heer Wyninckx. — Daar heeft de heer Dehaene neen op gezegd. Hij zei dat het niet meer gerechtvaardigd is.

De heer De Kerpel. — In die gedachtengang kan het niet anders of iedereen moet zich de memorie van toelichting herinneren die door de regering werd neergelegd samen met het ontwerp van herstellwet, herstellwet die uiteindelijk de wet van 31 juli 1984 geworden is.

De heer Wyninckx. — Wij spreken over een andere memorie: die in het hoofd van de minister.

De heer De Kerpel. — In deze memorie van toelichting verklaart de regering dat ingevolge artikel 32 van de herstellwet, intussen artikel 33 geworden, artikel 11, 2e lid, van de wet van 3 februari 1981 niet langer van kracht is vanaf 31 december 1985.

De regering motiveert deze afschaffing met de vaststelling — en ik citeer — ten eerste, dat er sedert 1 juli 1974 geen enkele algemene verhoging van wedde meer werd toegepast in de overheidssector; ten tweede, dat de solidariteitsbijdrage in 1981 werd ingevoerd specifiek voor de overheidssector maar dat geleidelijk aan andere maatregelen werden genomen om aan de overheidsdiensten gelijkaardige offers op te leggen als aan de loontrekkenden in de privé-sector zodat het billijk is

geen verdere toepassing van deze bijdrage te plannen na de periode die bepaald is voor de uitvoering van het budgettair saneringsplan van de regering.

Wanneer wij ons baseren op deze verklaring die werd afgelegd in april 1984 zouden wij normaal mogen hopen dat kwestieuze solidariteitsbijdrage voor het overheidspersoneel op zijn minst zou worden afgeschaft op 31 december 1984, datum waarop de toepassingstermijn van twee jaar, opgenomen in een genummerd besluit, verstrijkt.

De heer Wyninckx. — Dat is zoals met de raketten, een technische kalender.

De heer De Kerpel. — In die gedachtengang kan er geen sprake van zijn de kwestieuze bijdrage te verlengen.

Wij waren dan ook niet bijster gelukkig wanneer bleek dat de regering in de Rijksmiddelenbegroting 1985 toch opnieuw de solidariteitsbijdrage in haar ontvangsten had ingecalculiseerd.

De heer Wyninckx. — Dan had u moeten tegenstemmen.

De heer De Kerpel. — Wij zijn ons ten volle bewust van de bijzondere dramatische toestand van de openbare financiën en van de schier onoverkomelijke problemen waarmee wij momenteel kampen om de begroting enigszins in evenwicht te brengen of het deficit ervan alleszins binnen redelijke perken te houden.

Deze beschouwingen hebben ons er dan ook toe gebracht de begroting goed te keuren, zelfs wanneer voor het jaar 1985 daarin een bijzonder zware inlevering aan de overheidsdiensten wordt opgelegd. Het moet ons nochtans van het hart dat bij deze operatie eens te meer het principe van de evenredige spreiding van de offers werd miskend, gezien in kwestieuze begroting geen evenwaardige inlevering voor de andere bevolkingsgroepen is vastgelegd.

De heer Wyninckx. — Leve de dubbelzinnigheid!

De heer De Kerpel. — In de Kamer heeft de staatssecretaris voor het Openbaar Ambt en Financiën uitdrukkelijk verklaard «dat de maatregelen die ertoe strekken de solidariteitsbijdrage met één jaar te verlengen, voor de allerlaatste maal worden toegepast, vermits artikel 33 van de herstellwet van 31 juli 1984 en de voorschriften van artikel 11 van de wet van 10 februari 1981, op 31 december 1985 zullen ophouden van kracht te zijn».

De heer Wyninckx. — Zoals de eenmalige afhouding op de kinderslag.

De heer De Kerpel. — Wanneer men deze verklaring confronteert met de memorie van toelichting bij de wet van 31 juli 1984, rijst de vraag wat er precies gaat gebeuren op 1 januari 1986.

In de commissie heeft de staatssecretaris voor het Openbaar Ambt en de Financiën verklaard dat een mogelijke verlenging van de solidariteitsbijdrage voor 1986 in geen geval kan geschieden onder inroeping van de voorschriften van de procedure bepaald in artikel 11 van de wet van 10 februari 1981. Verder verklaarde hij dat hij vanzelfsprekend niet kan vooruitlopen op de opties die zouden worden genomen bij de opstelling van de begroting voor het jaar 1986.

Wij hebben akte genomen van deze verklaringen en meer speciaal van de conclusie luidens welke de solidariteitsbijdrage in geen geval kan worden verlengd na 31 januari 1985 zonder dat ter zake zou «gelegitimeerd» worden.

De heer Wyninckx. — Met voldoening of zomaar?

De heer De Kerpel. — Mijnheer de Voorzitter, ik praat niet graag over afgedane zaken, maar ik probeer mijn beschouwingen altijd aan te brengen op een ogenblik dat de besluitvorming van start gaat. Welnu, over enkele weken zal in de onderscheidene departementen een aanvang worden gemaakt met de voorbereiding van de Rijksmiddelenbegroting 1986. Graag kreeg ik van de regering bij de vaststelling en de raming van haar inkomsten en uitgaven voor 1986 de toezegging dat zij de problematiek van de solidariteitsbijdrage van het overheidspersoneel niet zal uit het oog verliezen ...

De heer Wyninckx. — Prioritair!

De heer De Kerpel. — ... en dat zij zelfs op een consequente manier een einde zal maken aan deze bijzonder zware inlevering, die door de honderdduizenden personeelsleden van het openbaar ambt wordt ervaren als discriminerend. (*Applaus op de banken van de meerderheid.*)

De heer Egelmeers. — Wat denken de CCOD-leden daarover? Zij zullen u ook wel bedanken.

De heer Wyninckx. — Wij gaan straks de regering helpen bij de begrotingscontrole.

De Voorzitter. — Het woord is aan de heer De Smeyter.

De heer De Smeyter. — Mijnheer de Voorzitter, in de eerste plaats wens ik collega Lagae te feliciteren voor zijn correct en objectief verslag van onze werkzaamheden in de commissie voor de Financiën.

De heer Lagae, rapporteur. — Dank u.

De heer De Smeyter. — Mijnheer de Voorzitter, sedert verleden woensdag leven wij in een verwarring die nog altijd voortduurt. Op woensdag 16 januari 1985 bepaalde de commissie voor de Financiën dat zij opnieuw zou vergaderen op woensdag 30 januari 1985, te 10 uur, terwijl de subcommissie zou vergaderen te 14 u. 30.

Voor de bespreking van dit wetsontwerp werd de commissie niettegenstaande haar werkkalender, plotseling opgeroepen voor vrijdag 25 januari 1985, te 11 uur. Deze bijeenkomst werd dan uitgesteld, omdat het ontwerp nog niet door de Kamer was goedgekeurd. Dan werd de commissie opnieuw samengeroepen voor maandag 28 januari 1985, te 11 uur. Mijns inziens niet door haar voorzitter, collega Decléty, maar deze keer uitdrukkelijk op verzoek van de regering.

Dat de regering zich veel kan permitteren door haar volmachtbeleid weten wij intussen allemaal, maar dat de regering ook de werking van de Senaat kan programmeren en dicteren gaat toch wel de perken en van haar volmachtbeleid en van de parlementaire democratie te buiten.

Ik wil hier tegen formeel protesteren.

Als de regering de democratische regels niet meer hoeft te volgen, dan volgen andere wettelijke instanties vanzelfsprekend het voorbeeld van de regering. Ook de Raad van State doet dit.

In zijn advies bij dit ontwerp besluit de Raad van State op bladzijde 2, na de memorie van toelichting, dat dit ontwerp ten spoedigste moet worden aangenomen.

Ik vraag mij af wat in onze parlementaire democratie nog de rol is van de volksvertegenwoordiging en de Senaat, als de regering aan de Senaat dicteert wanneer hij moet vergaderen en de Raad van State formeel zegt dat het Parlement dit ontwerp ten spoedigste moet aannemen.

De heer Wyninckx. — Inderdaad.

De heer De Smeyter. — Er is dus geen kans meer op een ordentelijke bespreking, want het gaat hier om een dictaat.

Mijnheer de Voorzitter, ik verzoek u uitdrukkelijk erover te waken dat de parlementaire democratie in deze Kamer vooralsnog wordt geëerbiedigd. Meer nog, als de regering en de Raad van State zich mogen permitteren de democratie met de voeten te treden, dan mogen ook de andere leden op dezelfde wijze te werk gaan. En dat is nu gebeurd.

Heeft de ontslagnemende Vice-Eerste minister en minister van Financiën, de heer Willy De Clercq, thans EG-commissaris, de Rijksmiddelenbegroting voor 1985 niet door deze Hoge Vergadering laten goedkeuren, terwijl daarin ontvangsten zaten waarvoor tot nog toe geen enkele wettelijke basis bestaat.

Daarom moet dit wetsontwerp in een ijtempo worden goedgekeurd. Dit bewijst tot welke misvormingen de volmachtgewoonten aanleiding kunnen geven zowel aan het stelsel van de parlementaire democratie als bij de beleidsverantwoordelijken.

Zelfs de verantwoordelijke Vice-Premier verschijnt niet voor de commissie om zijn beleid toe te lichten, maar stuurt de staatssecretaris voor Financiën en Openbaar Ambt ...

De heer Wyninckx. — Een schande!

De heer De Smeyter. — ... om de fouten van de bevoegde minister te incasseren.

De heer Wyninckx. — Zeer juist.

De heer De Smeyter. — Hoe is zo iets mogelijk, mijnheer de Voorzitter? U zou krachtadig moeten ingrijpen om de democratie te doen respecteren.

Het onwettige gaat nog verder.

In het verslag van de bijzondere commissie van de Kamer lezen wij op bladzijde 8 dat de staatssecretaris daar heeft verklaard: «Beweren dat de Rijksmiddelenbegroting deze maatregelen impliceert, is absoluut niet tegenstrijdig met wat hier ter bespreking ligt.» In de commissie wordt dit nog eens uitdrukkelijk bevestigd. Met andere woorden, voor hetgeen de minister, de regering of de staatssecretaris droomt of wenst, en in de begroting door de meerderheid laat goedkeuren, zijn geen wettelijke meer nodig. Wat dan met de parlementaire bevoegdheid tot het bespreken en aannemen van wetten?

Mijnheer de Voorzitter, ik weet niet of u de geschikte uitdrukking kunt vinden om zo iets te benoemen?

Groot was mijn verwondering toen ik vanmorgen het *Belgisch Staatsblad* nr. 19 van dinsdag 29 januari, onder ogen nam. Daar las ik onder de titel «Ministerie van Sociale Voorzorg, koninklijk besluit van 8 januari 1985, houdende bestemming voor 1985 van de opbrengst van de solidariteitsbijdrage ten laste van de personen die rechtstreeks of onrechtstreeks door de overheidssector worden bezoldigd, ingeschreven op het Solidariteitsfonds, opgericht bij de Rijksdienst voor maatschappelijke zekerheid, blz. 905.» Op blz. 905 lezen wij verder: «Het koninklijk besluit nr. 85-133 van 8 januari 1985 (...) overwegende de dringende noodzakelijkheid (...)» Hebben Wij besloten en besluiten Wij:

«Artikel 1. De bedragen die met betrekking tot het jaar 1985 gestort worden aan het Solidariteitsfonds, opgericht bij artikel 2 van de herstellwet van 10 februari 1981 tot invoering van een solidariteitsbijdrage ten laste van de personen rechtstreeks of onrechtstreeks bezoldigd door de openbare sector, worden bestemd om het verschil te dekken tussen de ontvangsten en uitgaven inzake werkloosheid van de Rijksdienst voor arbeidsvoorziening van het begrotingsjaar 1985.» Getekend door de minister van Begroting, Ph. Maystadt, en de minister van Sociale Zaken, J.-L. Dehaene.»

De heer Bascour, ondervoorzitter, treedt als voorzitter op

Hieruit moet de conclusie worden getrokken dat door dit erbarmelijk, onwettelijk geklungel, de Koning eveneens wordt verschalkt, aangezien Hem teksten ter ondertekening worden voorgelegd die op geen enkele wettelijke basis berusten.

Mijnheer de Voorzitter, ik laat het aan u over het Staatshoofd van deze onregelmatigheid op de hoogte te brengen.

Ik behandel nu de grond van het wetsontwerp. Nadat wij weten dat dit alleen tot doel heeft vooralsnog een wettelijke basis te geven voor de rechtvaardiging van de voorziene ontvangsten die in de begroting voor 1985 zijn opgenomen en die reeds door de meerderheid werden goedgekeurd.

Artikel 11, ten eerste en ten tweede, liet toe de solidariteitsbijdrage voor de openbare sector in te voeren voor de periode van 1 januari 1981 tot 31 december 1984 en door de wijziging — artikel 33 — kon voor het jaar 1985 bij koninklijk besluit eenmaal een verlenging van één jaar worden opgelegd.

Er waren twee voorwaarden aan verbonden:

Ten eerste, het koninklijk besluit diende te worden bekrachtigd binnen de dertig dagen. Deze termijn is reeds lang verstreken, zoals de heer Vandezande terecht heeft opgemerkt.

Ten tweede, het aantal werklozen op 1 september 1984 moest hoger zijn dan 300 000.

Op 1 september 1984 kon er onmogelijk betwisting zijn over het juist aantal werklozen, vermits er met of zonder solidariteitsbijdrage en matiging 200 000 werklozen zijn bijgekomen. Het is dan ook onbegrijpelijk dat de Vice-Premier van 1 september 1984 tot 21 december 1984 de tijd heeft laten lopen zonder iets te doen. Een andere verklaring kan ook zijn dat de Vice-Premier de besluiten niet kent of althans de toepassing ervan niet kent of dat hij de bedoeling had geen verlenging van de solidariteitsbijdrage te vragen voor 1985.

Wat de eerste veronderstelling betreft, dat hij de interpretatie van de besluiten niet kent, dit ware al te flagrant en zou vragen doen rijzen nopens het beleid van de Vice-Premier. Misschien is het ook wel een «apart» geval.

Ik ben meer geneigd de tweede veronderstelling aan te nemen, namelijk dat het niet in de bedoeling lag van de Vice-Premier een verlenging aan te vragen voor 1985, gezien het al te discriminerend effect voor de agenten van de openbare sector en gelijkgestelden door de dubbele inlevering die hen werd opgelegd met de indexblokkering voor 1984, 1985 en 1986, de fameuze driemaal twee procent.

Collega De Kerpel zal na de verklaring van de staatssecretaris voor Financiën in de commissie wel ontgoocheld zijn over de verdere of eventuele nieuwe toepassing van de solidariteitsbijdrage ook na 1 januari 1986.

De toestand van 's lands financiën zal er vóór 1 januari 1986 beslist niet op verbeteren. De mogelijkheid blijft alleszins open, mijnheer De Kerpel.

In ieder geval, door de invoering van de algemene loonmatiging zijn de ambtenaren de dupe. Zij betalen nu tweemaal. Met het niet-verlengen van de solidariteitsbijdrage voor 1985, dus het niet-goedkeuren van dit wetsontwerp door deze hoge vergadering, zou de discriminatie van de openbare sector en gelijkgestelden ongedaan kunnen worden gemaakt. Ik vraag de collega's die tot de meerderheid behoren ervoor te zorgen dat de regering in de wettelijkheid blijft. (*Applaus op de socialistische banken.*)

De Voorzitter. — Het woord is aan staatssecretaris Waltniel.

De heer Waltniel, staatssecretaris voor Openbaar Ambt, toegevoegd aan de minister van Binnenlandse Zaken en Openbaar Ambt, en staatssecretaris voor Financiën, toegevoegd aan de minister van Financiën en Middenstand. — Mijnheer de Voorzitter, ik wou vooraf mijn dank en waardering betuigen voor de rapporteur, de heer Lagae, die erin geslaagd is, in weerwil van de moeilijke omstandigheden waarvan hier reeds sprake was, een degelijk, volledig en duidelijk verslag op te stellen. Ik dank ook de voorzitter en de leden van de commissie voor de Financiën die gisteren hebben vergaderd opdat dit wetsontwerp binnen de vastgestelde termijn in de openbare vergadering zou kunnen worden behandeld.

In verband met de opmerkingen nopens de overhaaste manier waarop dit ontwerp door beide Kamers moest worden gelooft — die uitdrukking is niet overdreven — moet ik toch een ander rechtzetten.

De rapporteur heeft het reeds gezegd maar het was geen schriftelijk verslag en daarom herhaal ik het.

Men heeft terdege tijd het koninklijk besluit genomen en het huidig wetsontwerp ter bekrachtiging ervan ingediend. Vermits het genummerd koninklijk besluit nr. 113 de geldigheidsduur van de wet van 10 februari 1981 had verlengd tot 31 december 1984, kon het koninklijk besluit ter verlenging maar van kracht worden op 1 januari 1985. Lees er de tekst van het wetsontwerp maar eens goed op na. Omdat het zo vermeld staat, kan slechts op deze datum de procedure tot bekrachtiging binnen de termijn van 30 dagen worden ingezet.

De heer Wyninckx heeft hierop al gealludeerd en een amendement ingediend, dat gesteund wordt en eveneens gemotiveerd wordt door de heer Vandezande. Daar kom ik straks op terug.

De rapporteur heeft ook al gezegd dat, wanneer u rekening houdt met het reces begin van dit jaar ...

De heer Wyninckx. — U gaat toch niet opnieuw beginnen met dit verhaal.

De heer Waltniel, staatssecretaris voor Openbaar Ambt, toegevoegd aan de minister van Binnenlandse Zaken en Openbaar Ambt, en staatssecretaris voor Financiën, toegevoegd aan de minister van Financiën en Middenstand. — Het is de werkelijkheid.

De wet van 10 februari 1981 voorziet in een termijn van dertig dagen voor de bekrachtiging die ingevolge de structuur van onze parlementaire activiteiten niet meer kan worden geëerbiedigd omdat het Parlement amper over veertien dagen beschikt om zich hierover uit te spreken.

De heer Wyninckx. — Ik weet dat u de kastanjes uit het vuur moet halen voor mijnheer Nothomb.

De heer Waltniel, staatssecretaris voor Openbaar Ambt, toegevoegd aan de minister van Binnenlandse Zaken en Openbaar Ambt, en staatssecretaris voor Financiën, toegevoegd aan de minister van Financiën en Middenstand. — Ik hoef helemaal geen kastanjes uit het vuur te halen.

De heer Wyninckx. — Dan moet u de schuld niet leggen bij het Parlement, mijnheer de staatssecretaris. Dit is een schande. U heeft dit in de commissie ook al gedaan. Maar het is niet de schuld van het Parlement: de vergetelheid is ontstaan enkele huizen verder, niet hier. Hou toch op met dit verhaal.

De heer De Smeyter. — Op 17 januari werd het wetsontwerp ingediend. Op 25 januari heeft de Kamer van volksvertegenwoordigers hierover reeds gestemd in openbare vergadering. Op 28 januari is het ontwerp behandeld in de commissie voor de Financiën van de Senaat en vandaag 29 januari is het ter bespreking in de openbare vergadering. Dit zijn slechts twaalf dagen.

De heer Waltniel, staatssecretaris voor Openbaar Ambt, toegevoegd aan de minister van Binnenlandse Zaken en Openbaar Ambt, en staatssecretaris voor Financiën, toegevoegd aan de minister van Financiën en Middenstand. — Iedereen heeft er zich terecht over beklagd dat dit wetsontwerp zo vlug door het Parlement moet gaan. Amper veertien dagen voor de behandeling in twee commissies en in twee openbare vergaderingen.

De heer Wyninckx. — Twaalf dagen!

De heer Waltniel, staatssecretaris voor Openbaar Ambt, toegevoegd aan de minister van Binnenlandse Zaken en Openbaar Ambt, en staatssecretaris voor Financiën, toegevoegd aan de minister van Financiën en Middenstand. — De leden die de werking van het Parlement kennen — en sommigen zijn hier al heel lang — weten dat zulks vrijwel onmogelijk is. Wij zijn echter tot deze werkwijze verplicht omdat die termijn is ingeschreven in de wet van 10 februari 1981 op een ogenblik dat de parlementaire activiteiten nog anders georganiseerd waren dan nu.

Ik herhaal dat de oorzaak niet ligt in een of andere vergetelheid of nalatigheid, doch het rechtstreeks gevolg is van artikel 11, paragraaf 2, van de wet van 10 februari 1981, waarin de termijn wordt beperkt tot dertig dagen, wat niet meer beantwoordt aan de huidige mogelijkheden van het parlementair werk.

De heer Wyninckx. — Het is al net als met de kalender van Swaelen.

De heer Waltniel, staatssecretaris voor Openbaar Ambt, toegevoegd aan de minister van Binnenlandse Zaken en Openbaar Ambt, en staatssecretaris voor Financiën, toegevoegd aan de minister van Financiën en Middenstand. — Over de inhoud van het wetsontwerp hebben wij uiteenzettingen gehoord van de heer De Smeyter *ainsi que de M. de Wasseige qui a parlé de la philosophie de cette mesure*.

De heer Leemans treedt opnieuw als voorzitter op

Ik leg er de nadruk op dat het hier gaat om de bekrachtiging van een koninklijk besluit dat enkel de toepassing van de wet van 10 februari 1981 verlengt voor het jaar 1985.

De heer Wyninckx. — Dit heeft er niets mee te maken.

De heer Waltniel, staatssecretaris voor Openbaar Ambt, toegevoegd aan de minister van Binnenlandse Zaken en Openbaar Ambt, en staatssecretaris voor Financiën, toegevoegd aan de minister van Financiën en Middenstand. — Met andere woorden, deze wet wordt integraal hernomen met al haar bijzonderheden, bepalingen en procedures.

De kritiek die thans op dit ontwerp van wet wordt geformuleerd kon evengoed in 1981 worden geuit, evenzeer als de andere argumenten ter verdediging ervan. Nu is de regeringsconstellatie evenwel anders dan in 1981, wat sommigen naar aanleiding van deze bespreking schijnen te vergeten.

De heer Wyninckx. — Dat heeft hier niets mee te maken. Toen hadden we een regering waarvan de ministers niet vergaten dat ze een ontwerp van wet moesten indienen.

De heer Waltniel, staatssecretaris voor Openbaar Ambt, toegevoegd aan de minister van Binnenlandse Zaken en Openbaar Ambt, en staatssecretaris voor Financiën, toegevoegd aan de minister van Financiën en Middenstand. — De filosofie die aan de basis lag van deze wet, is dat degenen die vastheid van betrekking genieten door tewerkstelling in de openbare sector een bepaalde bijdrage moeten leveren, vanaf het ogenblik dat op 1 september het aantal werklozen meer dan 300 000 bedraagt. Het ging hier om een specifieke maatregel voor de openbare sector. Sommigen hebben hier beweerd dat sedert 1981 de omstandigheden zijn gewijzigd.

In de eerste plaats merk ik dat absoluut niets werd gewijzigd aan het statuut van het overheidspersoneel. Er werd zelfs in het bijzonder niets gewijzigd aan de bepalingen van dit statuut inzake de vastheid van betrekking. De toestand in 1985 is op dit gebied nog altijd dezelfde als in 1981.

De heer De Smeyter. — En de maatregel in verband met de afschaffing, tot driemaal toe, van de aanpassing aan de index?

De heer Van In. — Werden één miljoen mensen door deze maatregel betreffende de solidariteitsbijdrage getroffen, ja of neen?

De heer Waltniel, staatssecretaris voor Openbaar Ambt, toegevoegd aan de minister van Binnenlandse Zaken en Openbaar Ambt, en staatssecretaris voor Financiën, toegevoegd aan de minister van Financiën en Middenstand. — Het gaat hier niet om het aantal, maar om het statuut en de notie vastheid van betrekking die nu evenzeer geldt als in 1981. Daar komt het op aan. Als men in 1981 oordeelde een solidariteitsbijdrage te kunnen verantwoorden wegens de vastheid van betrekking, dan is er op dat stuk niets gewijzigd.

De heer Van In. — Het financieel statuut is ook een statuut.

De heer Waltniel, staatssecretaris voor Openbaar Ambt, toegevoegd aan de minister van Binnenlandse Zaken en Openbaar Ambt, en staatssecretaris voor Financiën, toegevoegd aan de minister van Financiën en Middenstand. — Ten tweede, dient te worden vermeld dat het protocol gesloten met de vakbonden na de staking van september 1983 bepaalde dat hetzelfde statuut van het overheidspersoneel niet zou worden gewijzigd in 1984 en in 1985. De regering, mijnheer Van In, heeft strikt dat laatste punt nageleefd.

Wij zouden *a contrario* kunnen stellen dat de afschaffing van de solidariteitsbijdrage voor 1985 een inbreuk zou betekenen op de afspraken die vroeger werden gemaakt tussen de vakbonden en de regering.

Ten derde, merk ik op, aan het adres van de heer De Smeyter, dat een vermindering van de loonmassa in de openbare sector met 3,5 pct. tijdens de periode 1985-1986, hetzij met 1,75 pct. per jaar, zoals bepaald in het spaarplan, niet zal worden verwezenlijkt via om het even welke ingreep op de lonen en de wedden, doch uitsluitend door niet-vervangende van de natuurlijke afvloeiing en door een stimulering van de deeltijdse arbeid op vrijwillige basis.

Ten vierde, wil ik aan de geachte sprekers in dit debat de vraag stellen of zij het onlogisch vinden, wanneer zij destijds van mening waren dat een solidariteitsbijdrage verantwoord was bij een werklozenaantal van 300 000, nu een zelfde bijdrage onaanvaardbaar zou zijn bij een werklozenaantal van, spijtig genoeg, 500 000 eenheden.

Waar is de logica in dit alles?

In de commissie werd ook langdurig gesproken over het probleem van de inning van de bijdragen, de achterstallen en over wat werd genoemd de «resquilleurs», namelijk degenen die nalaten de wettelijk verplichte bijdragen te betalen. (*Onderbreking van de heer Wyninckx.*)

Mijnheer Wyninckx, het is voldoende dienaangaande eens de tekst van de wet van 10 februari 1981 erop na te lezen, dan zal het u allemaal duidelijk zijn.

In artikel 1 van die wet staat wie aan de verplichte solidariteitsbijdrage onderworpen zijn.

Bij de Rijksdienst voor sociale zekerheid werd een solidariteitsfonds ingesteld dat gestijfd wordt door de solidariteitsbijdrage ten laste van de personen, titularissen van politieke en openbare mandaten. Dat staat vermeld in de artikelen 2 en 3.

Er werd hier ook gevraagd wat er nu gebeurt met de solidariteitsbijdrage. Ik kan u desaanvaande antwoorden dat de rijkstoelagen aan de

Rijksdienst voor sociale zekerheid worden verminderd ten belope van het bedrag van de solidariteitsbijdragen. Vandaag is trouwens in het *Belgisch Staatsblad* het koninklijk besluit verschenen waarbij de bedragen van het Solidariteitsfonds worden doorgestort naar de Rijksdienst voor Arbeidsbemiddeling.

Luidens artikel 5 is de RSZ belast met de inning van de bijdragen volgens de procedure opgenomen in de artikelen 6 en volgende.

Ter zake werd niets gewijzigd. Zoals ik reeds heb gezegd, worden met het ontwerp van wet dat nu wordt besproken, de bepalingen, de procedure en de verantwoording van de wet van 10 februari 1981 volledig overgenomen.

De heer Wyninckx. — Mijnheer de staatssecretaris, u hebt in de commissie moeten erkennen dat u niet juist weet hoeveel ambtenaren, en waar, onderworpen zijn aan de solidariteitsbijdrage. Vandaar mijn vraag, wat er zal gebeuren met de administraties die zich aan die verplichting onttrekken als u niet weet hoeveel zij verschuldigd zijn. U blijft ook vandaag op deze vergadering het antwoord op die vraag schuldig.

De heer Waltniel, staatssecretaris voor Openbaar Ambt, toegevoegd aan de minister van Binnenlandse Zaken en Openbaar Ambt, en staatssecretaris voor Financiën, toegevoegd aan de minister van Financiën en Middenstand. — U hoeft niet zo ongeduldig te zijn.

De heer Wyninckx. — Wij zijn al ongeduldig vanaf gisteren. (*Gelach.*)

De heer Waltniel, staatssecretaris voor Openbaar Ambt, toegevoegd aan de minister van Binnenlandse Zaken en Openbaar Ambt, en staatssecretaris voor Financiën, toegevoegd aan de minister van Financiën en Middenstand. — Ik zal uit hetgeen ik heb vooropgezet enkele gevolgtrekkingen opsommen.

Ten eerste, de betrokken instellingen zijn ertoe verplicht per kwartaal aangifte te doen bij de RSZ van de maandelijks ingehouden bedragen en deze aan de RSZ te storten de laatste dag van de maand volgend op het kwartaal waarin deze bijdragen werden ingehouden.

Ten tweede, de RSZ is verantwoordelijk voor de inning van deze bijdragen, zulks op de wijze en met de middelen welke de Rijksdienst hiervoor ter beschikking stelt.

Ten derde, het past te verwijzen naar de bepalingen van het genummerd besluit 286 van 31 maart 1984, waar in het verslag aan de Koning wordt vermeld: « De Rijksdienst voor sociale zekerheid is niet bij machte om de verschillende bedragen uit hoofde van de solidariteitsbijdrage op te vorderen tengevolge van de algemeen geldende regel volgens welke er geen gedwongen tenuitvoerlegging bestaat ten aanzien van publiekrechtelijke rechtspersonen. De Rijksdienst heeft niet de middelen om eventueel een vonnis uit te voeren ten aanzien van publiekrechtelijke rechtspersonen. Om dit te verhelpen wil dit besluit nr. 286, naar analogie van het koninklijk besluit nr. 201 van 25 juli 1983 houdende maatregelen om op correcte wijze de inning te verzekeren van de bedrijfsvoorheffing, de RSZ in de mogelijkheid te stellen om derdenbeslag te leggen op de bedragen welke aan de publiekrechtelijke rechtspersonen vanwege de Staat toekomen. »

Klaarder kan het niet. Via de procedure vermeld in het koninklijk besluit nr. 281 kan de RSZ de uit hoofde van de solidariteitsbijdrage verschuldigde bedragen bekomen via inhouding op de aan deze instellingen door de Staat verschuldigde bedragen uit hoofde van toelagen, subsidies en dergelijke andere schulden.

Wij hebben in het koninklijk besluit juist dezelfde procedure en voor de RSZ dezelfde mogelijkheden ingebouwd om de uit hoofde van de solidariteitsbijdrage verschuldigde bedragen van de RSZ te recupereren wanneer de gemeenten of de andere publiekrechtelijke instellingen niet betalen. Wij kunnen die betalingen vooraf inhouden zoals wordt bepaald in het koninklijk besluit betreffende de voorheffing.

Tenslotte, mijnheer Wyninckx, heb ik gisteren in de commissie terecht geweigerd de lijst van de achterstallige gemeenten, OCMW's, parastatalen en andere instellingen, onderworpen aan deze wet, openbaar te maken.

De wet op de Rijksdienst voor de maatschappelijke zekerheid van 29 december 1944 laat geen nominatieve publikatie toe. Het is in deze geest dat in het Kamerverslag over deze aangelegenheid staat vermeld dat 20 gemeenten en 23 OCMW's eind 1984 achterstallig waren met hun

betalingen. Deze aantallen bevatten enkel de gemeenten en OCMW's die een eerste maal hebben gestort en daarna achterstallig werden.

De heer Wyninckx. — Dat is onjuist. Het gaat over personen, niet over instellingen.

De heer Waltniel, staatssecretaris voor Openbaar Ambt, toegevoegd aan de minister van Binnenlandse Zaken en Openbaar Ambt, en staatssecretaris voor Financiën, toegevoegd aan de minister van Financiën en Middenstand. — Ik meen, mijnheer de Voorzitter, op het merendeel van de gemaakte opmerkingen te hebben geantwoord behalve op een vraag van de heer De Bremaeker, die vroeg waarom in 1981 de geïnde bedragen 3 miljard 190 miljoen bedroegen, daar waar de volgende jaren geregeld een bedrag van 5 miljard wordt overschreden en waar men komt tot een gemiddelde van 5 miljard 300 miljoen per jaar.

De wet van 10 februari 1981 werd gepubliceerd in het *Belgisch Staatsblad* van 14 februari 1981, zodat het eerste jaar de wet slechts gedurende tien maanden van kracht is geweest. Neem aan dat er ook een aanloopperiode was waarop bepaalde instellingen, gemeenten, OCMW's en parastatalen er zich niet van bewust waren dat zij aan de wet onderworpen waren. Deze twee elementen liggen aan de basis van het verschil in de geïnde bedragen.

Dan is er nog een vraag in verband met de termijn van dertig dagen. Ik zal, door te antwoorden aan de heer Vandezande, meteen ook antwoorden op de argumentatie vervat in het amendement nr. 1 van de heer Wyninckx.

De heer Vandezande is begonnen met een Latijns citaat, om te eindigen met een berekening waarvan ik niet weet of zij volgens de Gregoriaanse kalender of volgens de kalender van Cesar werd gemaakt. Dat maakt één dag verschil. Dat is in deze omstandigheden wel belangrijk. Men tracht te beweren dat de termijn van dertig dagen zou zijn verstreken op 28 januari, dus gisteren om middernacht. Ik verstout mij dat te weerleggen. Ik ben ervan overtuigd, wij hebben de zaak laten onderzoeken, dat de termijn niet eindigt op 28 januari, maar wel op 31 januari aanstaande.

Het koninklijk besluit werd in de Ministerraad van 21 december 1984 goedgekeurd en op 29 december 1984 door de Koning ondertekend. Het werd gepubliceerd in het *Belgisch Staatsblad* van 11 januari 1985. Men kan dus zeggen dat het koninklijk besluit maar bestaat van het ogenblik af dat het in het *Belgisch Staatsblad* is verschenen, *in casu* 11 januari 1985, waarbij echter bepaald werd dat het retroactief van kracht werd op 1 januari 1985.

Om mijn thesis te staven wil ik nog opmerken dat het ontwerp van wet ter bekrachtiging van het koninklijk besluit, dat wij hier bespreken, bij de Raad van State reeds op 2 januari jongstleden werd ingediend, dus onmiddellijk na de ondertekening van het koninklijk besluit door de Koning. De Raad van State heeft geweigerd advies uit te brengen bij gebrek aan publikatie van het koninklijk besluit. Dit staat dus mijn thesis dat het koninklijk besluit niet bestaat van het ogenblik af dat het wordt genomen, ...

De heer Van In. — Dat heeft er niets mee te maken.

De heer Waltniel, staatssecretaris voor Openbaar Ambt, toegevoegd aan de minister van Binnenlandse Zaken en Openbaar Ambt, en staatssecretaris voor Financiën, toegevoegd aan de minister van Financiën en Middenstand. — ... maar wel van het ogenblik af dat het gepubliceerd wordt in het *Belgisch Staatsblad*.

Het krijgt wel uitwerking op 1 januari 1985, de datum die dus in acht moet worden genomen voor de bepaling van de geldigheidsduur van de bekrachtigingsprocedure, die bijgevolg loopt tot 31 januari.

Dit is meteen een antwoord aan de heer Wyninckx.

De heer Wyninckx. — Dat zullen wij straks herhalen.

De heer Waltniel, staatssecretaris voor Openbaar Ambt, toegevoegd aan de minister van Binnenlandse Zaken en Openbaar Ambt, en staatssecretaris voor Financiën, toegevoegd aan de minister van Financiën en Middenstand. — Het komt mij voor dat de behandeling van dit wetsontwerp, namelijk de bekrachtiging van een koninklijk besluit dat in toepassing van een onder een vorige regering uitgevaardigde wet verlengd wordt tot in 1985, aanleiding heeft gegeven tot het formuleren van beschouwingen en suggesties, die mijns inzien niet logisch zijn.

Ik kan mij niet verbinden met betrekking tot een eventuele solidariteitsbijdrage voor 1986. De heer De Kerpel heeft mij dienaangaande in de commissie ondervraagd en ik heb hem gezegd dat deze kwestie haar beslag zou krijgen bij het opstellen van de begroting 1986.

De heer Wyninckx. — Hij is pas tegen een solidariteitsbijdrage van 1986 af.

De heer Waltniel, staatssecretaris voor Openbaar Ambt, toegevoegd aan de minister van Binnenlandse Zaken en Openbaar Ambt, en staatssecretaris voor Financiën, toegevoegd aan de minister van Financiën en Middenstand. — Een dergelijke beslissing moet worden genomen door de bevoegde ministeriële comités bij het opstellen van de begroting. Ik kan enkel zeggen dat zo een maatregel niet langer kan worden genomen volgens de procedure vastgelegd in paragraaf 2 van artikel 11 van de wet van 10 februari 1981 en dit ingevolge de goedkeuring van artikel 33 van de herstellwet van 1983.

Een solidariteitsbijdrage is noch in 1985 noch in 1981 een sympathieke maatregel. De argumenten die in 1981 werden ingeroepen om deze bijdrage op te leggen, zijn echter vandaag onverminderd aanwezig.

Ik zou dan ook willen besluiten met het citeren van een versregel van Alice Nahon en zulks aan het adres van sommigen welke hier deze namiddag kritiek hebben uitgebracht op dit wetsontwerp: « 't Is goed in 't eigen hert te kijken / Nog even voor het slapen gaan / ... » (*Applaus op de banken van de meerderheid.*)

De heer Wyninckx. — Dat gaan wij doen.

De Voorzitter. — Het woord is aan de heer Wyninckx.

De heer Wyninckx. — Mijnheer de Voorzitter, de staatssecretaris heeft, evenals in de commissie, gepoogd de kastanjes uit het vuur te halen voor de geachte Vice-Eerste minister, die normaal zijn tijd vandaag aan de Senaat had toegewezen. Er werd immers verondersteld dat de Vice-Eerste minister hier de hele dag aanwezig zou zijn, voor de behandeling van het door hem zo begeerde ontwerp op de intercommunales.

Ik vraag mij derhalve af waarom hij nu verstek laat gaan voor deze materie, hoewel hij, iedereen weet het, aan de basis ligt van de vergetelheid.

Mijnheer de staatssecretaris, u vergoelijkt met veel overtuiging en met veel welsprekendheid deze vergetelheid. U tracht bovendien dan nog de schuld voor heel deze situatie in de schoenen te schuiven van de Senaat, wat u trouwens ook in de commissie hebt geprobeerd.

Zelfs wanneer de voorzitter van de commissie niet op een vingerknip van Wetsstraat 16 de commissie ontijdig had bijeengeroepen, hadden wij als Senaat nog zeer vlug gevolg gegeven aan het verzoek van de regering. Wij hadden dat ontwerp ten vroegste zaterdag kunnen krijgen. Misschien is het nog niet overgezonden door de Kamer. Daar durf ik mij niet over uitspreken, en de voorzitter zal het misschien niet verklappen. Het is evenwel niet uitgesloten dat het desbetreffende document nog altijd niet is medegedeeld.

Wij hebben het in elk geval al besproken in de commissie, en ook in openbare vergadering, telkens met bekware spoed.

Ik wil een aantal dingen rechtzetten. Wij zijn niet tegen solidariteit en ook niet tegen een solidariteitsbijdrage. Wij waren er wel tegen, en wij blijven ertegen, dat het openbaar ambt terzelfder tijd verplichtingen worden opgelegd die in feite een dubbele parafiscale druk zijn.

U zult zich het volgende wel herinneren. Het gebeurde tijdens de fameuze zomer van 1981, toen u nog geen deel uitmaakte van de regering. De solidariteitsbijdrage van 2,7 pct. bestond. Maar toen had die regering het idee opgevat dat er bovenop die 2,7 pct. nog eens 2 pct. moesten worden betaald. Dat gebeurde midden in de vakantie. Collega De Kerpel zal het zich wel herinneren. Mag ik het zeggen, mijnheer De Kerpel, dat ik de eerste was om te protesteren? U zult mij niet tegenspreken.

Gelukkig was ik niet in het buitenland. Plotseling vernamen wij via radio en televisie dat de regering plots had besloten nog eens 2 pct. extra te vragen. Wij hebben ons daartegen verzet en wij hebben het pleit gewonnen. De regering heeft afgezien van de inning van die 2 pct. Mijnheer De Kerpel, is dat juist of is dat niet juist?

De heer De Kerpel. — Het is juist.

De heer Luyten. — U steekt wel een pluim op uw hoed.

De heer Wyninckx. — Door toevallige omstandigheden hadden wij dit probleem met aandacht kunnen volgen. Aangezien iedereen afwezig was, kregen wij de gelegenheid de kat de bel aan te binden. Anders was het gebeurd. Wij hebben dat louter toevallig vernomen, mijnheer Luyten.

Wij hebben ons verzet tegen een dubbele of een drievoudige solidariteitsbijdrage. Daar gaat het vandaag ook over.

De rapporteur heeft, zeer terecht, de lijst opgesomd van de inleveringen die de jongste jaren aan de privé-sector en aan de overheidssector, maar soms ook alleen aan de overheidssector, werden opgelegd boven de solidariteitsbijdrage van 2,7 pct.

Wij verwerpen dat vandaag, omdat wij vinden, om dezelfde redenen als de heer De Kerpel, dat die solidariteitsbijdrage inderdaad een dubbele of een drievoudige solidariteit betekent. Daar gaan wij vanzelfsprekend niet meer mee akkoord.

De heer De Kerpel stemt ermee in dat de solidariteitsbijdrage slechts in 1986 wordt afgeschaft. Hij troost zich met de belofte die de minister dienaangaande deed.

Wat ons betreft, wij vinden dat zij nu mag worden afgeschaft.

De heer Waltniel, staatssecretaris voor Openbaar Ambt, toegevoegd aan de minister van Binnenlandse Zaken en Openbaar Ambt, en staatssecretaris voor Financiën, toegevoegd aan de minister van Financiën en Middenstand. — U mag niet zeggen dat ik hier desbetreffend een belofte heb aangegaan.

De heer Wyninckx. — Dan is het nog belangrijker natuurlijk.

De heer Waltniel, staatssecretaris voor Openbaar Ambt, toegevoegd aan de minister van Binnenlandse Zaken en Openbaar Ambt, en staatssecretaris voor Financiën, toegevoegd aan de minister van Financiën en Middenstand. — Ik doe geen beloften.

De heer Wyninckx. — Ik weet dat dit debat in het hele land met veel belangstelling wordt gevolgd door de ambtenaren.

Leden van de regering hebben zelfs beweerd dat deze vorm van solidariteit overdreven is en dat het openbaar ambt door deze dubbele of drievoudige solidariteit te zwaar wordt belast. Die regeringsleden hebben nog gelijk ook.

Mijnheer de staatssecretaris, wij zullen u met amendementen helpen dit recht te zetten, niet omdat wij tegen solidariteit zijn, maar omdat wij gekant zijn tegen de drievoudige parafiscale druk die aan het openbaar ambt wordt opgelegd en bovendien omdat wij ook gekant zijn tegen de « legistieke » techniek die hier wordt toegepast, namelijk de wet van het voldongen feit, de wet van de impliciete goedkeuring.

Tijdens de bespreking van de amendementen zullen wij nog eens extra in de verf zetten dat u zich hebt vergist met uw beoordeling van de situatie. Het gaat hier niet meer over de solidariteitsbijdrage van 1981, maar over de situatie in 1985. Vandaag zoals vorig jaar is de parafiscale druk ten laste van de ambtenaren te zwaar.

Bovendien stelt de regering zich door de wijze waarop deze opgewarmde kost aan de Senaat wordt opgediend, volledig buiten de werkelijkheid. (*Applaus op de socialistische banken.*)

De Voorzitter. — Het woord is aan de heer Vandezande.

De heer Vandezande. — Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de staatssecretaris, ik heb hier voor me het *Belgisch Staatsblad* van 11 januari 1985 waarin een wet wordt gepubliceerd met uitwerking op 1 januari 1985. Voor dit koninklijk besluit was geen advies gevraagd aan de Raad van State omdat de spoedprocedure werd ingeroepen.

Mijnheer de staatssecretaris, de zeer originele versie die u in de Senaat opdiend, verwondert mij, want in de uiteenzetting die u in de bevoegde commissie van de Kamer van volksvertegenwoordigers op 23 januari 1985 hebt gehouden, las ik dat « bij toepassing van artikel 11, eerste lid, van de herstellwet van 11 januari 1981 de solidariteitsbijdrage wettelijk verplicht gesteld wordt van 1 januari 1981 tot 31 december 1984 ». Ik zou dit willen noemen het eisbaar stellen van een bepaalde vordering.

Onder de hoofding « Inleiding van de staatssecretaris van het Openbaar Ambt en voor Financiën » lees ik in de voorlaatste alinea — en dat

verschilt toch met wat u thans verklaart, mijnheer de staatssecretaris — dat «krachtens artikel 11, tweede lid, van de herstelwet van 10 februari 1981 dit verlengings-koninklijk besluit van 29 november 1984 binnen de dertig dagen moet worden bekrachtigd door een wet.» Dat is dan ook de bedoeling van het onderhavige ontwerp.

Mijnheer de staatssecretaris, dit hebt u verklaard en het werd door de Kamercommissie voor de Binnenlandse Aangelegenheden goedgekeurd.

Ik ga nu besluiten, mijnheer de staatssecretaris, alles is hier gezegd. U heeft echter niet willen luisteren.

Ik heb verwezen naar de uiteenzetting van de rapporteur, ik heb mij de moeite getroost het verslag zelf te lezen en ik heb verwezen naar het *Belgisch Staatsblad* van 11 januari 1985 waarin ik geen enkel advies van de Raad van State heb teruggevonden.

U kent onze stelling: uw maatregel komt te laat, wij kunnen daarover niet meer beraadslagen. (*Applaus op de banken van de Volksunie en op de socialistische banken.*)

M. le Président. — Plus personne ne demandant la parole dans la discussion générale, je la déclare close.

Vraagt niemand meer het woord in de algemene beraadslaging? Zo neen, dan verklaar ik ze voor gesloten.

Het enig artikel van het ontwerp van wet luidt:

Enig artikel. Het koninklijk besluit van 29 december 1984 tot verlening van de bepalingen van de herstelwet van 10 februari 1981 tot invoering van een solidariteitsbijdrage ten laste van de personen rechtstreeks of onrechtstreeks bezoldigd door de openbare sector, gewijzigd bij het koninklijk besluit nr. 113 van 23 december 1982 en bij de herstelwet van 31 juli 1984, wordt bekrachtigd met uitwerking op 1 januari 1985, datum waarop het in werking treedt.

Article unique. L'arrêté royal du 29 décembre 1984 prorogeant les dispositions de la loi de redressement du 10 février 1981 instaurant une cotisation de solidarité à charge des personnes rémunérées directement ou indirectement par le secteur public, modifiée par l'arrêté royal n° 113 du 23 décembre 1982, et par la loi de redressement du 31 juillet 1984, est ratifié avec effet au 1er janvier 1985, date de son entrée en vigueur.

De heer Wyninckx c.s. stelt de volgende amendementen voor:

«Dit artikel te doen vervallen.»

Subsidiair:

«Het enig artikel aan te vullen als volgt: «en houdt op uitwerking te hebben op 28 januari 1985.»

«Supprimer cet article.»

Subsidiairement:

«Compléter l'article unique par les mots: «il cesse ses effets au 28 janvier 1985.»

Het woord is aan de heer Wyninckx.

De heer Wyninckx. — Mijnheer de Voorzitter, aan de collega's die een bepaalde gezaghebbende Brusselse krant niet zouden lezen, wil ik mededelen dat daarin zaterdag een karikatuur is verschenen met het hoofd — ik zeg niet de kop van Jut — van onze geachte Vice-Premier, de heer Nothomb, met ezelsoren van hier tot aan de zoldering van de Senaat. Daarbij stond de Premier die zei: «Door uw vergetelheid wordt heel de klas gestraft.» De gestrafte klas is dan het Parlement.

Na de Kamer vorige vrijdag, moet de Senaat hier vandaag proberen de vergetelheid van de heer Nothomb in goede banen te sturen. U heeft dat gepoogd, mijnheer de staatssecretaris, uit collegialiteit en daarvoor kunnen wij begrip opbrengen. De voorzitter van de commissie heeft dat ook geprobeerd uit respect voor de meerderheid en daar kunnen wij ook begrip voor opbrengen. Wij doen hier een poging tot verbetering van die maatregel uit respect voor de 850 000 ambtenaren die de solidariteitsbijdrage verschuldigd zijn.

Als u mij toestaat, mijnheer de Voorzitter, zal ik tegelijkertijd mijn hoofdamendement medeondertekend door de heren Van Roye, Lepaffe,

de Bruyne en Lallemand, en mijn subsidiair amendement verdedigen. Ten einde elk misverstand te vermijden zal ik de verantwoording van deze amendementen hier voorlezen.

Ons hoofdamendement strekt ertoe dit enig artikel te doen vervallen. Dit zou een einde maken aan het juridisch kluwen waarmee de heer Nothomb de regering en het Parlement heeft geconfronteerd. Onze verantwoording bij dit amendement luidt:

«Artikel 11 van de wet van 10 februari 1981 bepaalt: «Dat koninklijk besluit heeft niet langer uitwerking indien het niet binnen een termijn van dertig dagen bij wet is bekrachtigd.»

Deze termijn van dertig dagen neemt een einde op 28 januari 1985 om middernacht, dit in de veronderstelling dat de 29e december 1984 zelf niet meegerekend wordt in deze termijn van dertig dagen.

Onafgezien van de beoordeling van de opportuniteit om de solidariteitsbijdrage lastens de agenten van de openbare sector af te schaffen of niet, is het niet geoorloofd dat de Senaat een bekrachtigingswet zou stemmen, op het ogenblik waarop de termijn tot bekrachtiging reeds verstreken is.

Anderzijds, is het argument van de regering, dat de termijn van dertig dagen slechts begint te lopen vanaf 1 januari 1985 niet afdoende.

Volgens de bestaande praktijk in verband met het bepalen van termijnen, begint een termijn te lopen de dag nadat de akte tot stand gekomen is. De inhoud van de akte is zonder enige invloed op het ogenblik waarop de termijn begint te lopen.»

In het subsidiair amendement stellen wij voor:

«Het enig artikel aan te vullen als volgt: «en houdt op uitwerking te hebben op 28 januari 1985.»

Wij verantwoorden dit subsidiair amendement als volgt:

«In de veronderstelling dat de Senaat dit ontwerp toch zou stemmen, zelfs buiten de gestelde termijn, is het noodzakelijk in de wet te vermelden welke de gevolgen zijn van een bekrachtiging van een vervallen koninklijk besluit.

De meest voor de hand liggende veronderstelling is dat een dergelijke bekrachtiging geen enkele waarde heeft en dat de reeds geïnde bijdragen — dit zal 850 000 ambtenaren plezier doen — «zouden terugbetaald worden. Ter staving van het subsidiair amendement, zelfs de meest verstrekkende hypothese in acht genomen, dient opgemerkt dat het koninklijk besluit waarvan sprake slechts uitwerking zou hebben gedurende de dertig dagen voorzien in artikel 11 van de wet van 10 februari 1981.»

Mijn amendement in hoofddeel en mijn subsidiair amendement werden medeondertekend door de heren Van Roye, Lepaffe, de Bruyne en Lallemand.

Mijnheer de Voorzitter, de oppositiepartijen overhandigen u een lijst met 71 handtekeningen om te verzoeken dit stuk «onwet» opnieuw te onderwerpen aan de Raad van State. (*Applaus op de socialistische banken, op de banken van de Volksunie, op de banken van het FDF, en op de banken van Ecolo-Agalev.*)

De Voorzitter. — Ik neem zonder meer aan dat er inderdaad 71 handtekeningen zijn.

De heer Wyninckx. — Het kunnen er ook 70 zijn, mijnheer de Voorzitter. (*Men glimlacht.*)

De Voorzitter. — Ik lees de motie voor:

«Les membres du Sénat soussignés, conformément à l'article 52bis du règlement du Sénat, demandent à M. le Président du Sénat de solliciter en urgence l'avis motivé de la section de législation du Conseil d'Etat sur l'amendement principal et l'amendement subsidiaire déposés par...»

De heer Wyninckx. — De namen zijn niet ingevuld maar zij komen voor op het amendement.

De Voorzitter. — U hebt uw amendement in hoofddeel en uw subsidiair amendement, medeondertekend door de heren Van Roye, Lepaffe, de Bruyne en Lallemand, toegelicht. U vraagt dus niet het advies van de Raad van State over de andere amendementen?

De heer Wyninckx. — Neen, mijnheer de Voorzitter.

De Voorzitter. — Mag ik even ondeugend zijn? Gaat u nog eens hetzelfde doen voor de andere amendementen, mijnheer Wyninckx?

De heer Wyninckx. — Zo ondeugend zijn we nu ook weer niet, mijnheer de Voorzitter. (*Gelach op talrijke banken.*)

De Voorzitter. — Wij zouden eventueel de andere amendementen kunnen bespreken en erover stemmen.

De heer Wyninckx. — Dit zal moeilijk zijn, mijnheer de Voorzitter, want mocht dit amendement later door de Senaat worden goedgekeurd, zouden misschien andere amendementen overbodig zijn.

De heer Capoen. — Zeker.

De Voorzitter. — Op mijn beurt stel ik voor de vergadering een halfuur te schorsen. Ik verzoek de leden van de commissie voor de parlementaire werkzaamheden onmiddellijk bijeen te komen.

Je propose que la commission du travail parlementaire se réunisse immédiatement. (*Assentiment.*)

— *La séance est suspendue à 17 h 40 m.*

De vergadering wordt geschorst te 17 u. 40 m.

Elle est reprise à 18 h 40 m.

Ze wordt hervat te 18 u. 40 m.

M. le Président. — La séance est reprise.

De vergadering is hervat.

Dames en heren, wij hebben ons in de commissie voor de parlementaire werkzaamheden beraden over het verzoek van 71 collega's van de oppositie om het advies te vragen van de Raad van State over de beide amendementen die ik straks heb vermeld.

Ik wens daarbij aan te stippen dat reeds vorige week een akkoord onder de fractievoorzitters was bereikt om gezamenlijk opnieuw in hoofdzaak ons reglement, of misschien de wet te herzien, ten einde ze eventueel te wijzigen omdat wij, op een wisselende wijze allicht, zoals ook uw voorzitter — het was trouwens op mijn vraag — niet gelukkig zijn met de wijze waarop artikel 2, paragraaf 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State eigenlijk wordt toegepast.

Er was dus unanimiteit onder de fractievoorzitters om dat deel van ons reglement aan een nader onderzoek te onderwerpen.

Ik meen dat de 71 handtekeningen van vandaag bewijzen dat het misschien wel wenselijk is hieraan een onderzoek te wijden. Eén van de fractievoorzitters, lid van de commissie voor de parlementaire werkzaamheden, heeft gevraagd dit proces van herziening te versnellen. Ik ben het volkomen met haar eens. We zullen ons dus moeten bezinnen over deze versnelde procedure.

De heer Wyninckx. — Wij zijn vol goede wil.

M. le Président. — Il semble que tous les membres de l'assemblée soient d'accord sur ce point, même les chefs de groupe de l'opposition.

M. Wyninckx. — Un accord est un accord, monsieur le Président. Aujourd'hui, le règlement est là.

De Voorzitter. — Ik zal zo vlug mogelijk het advies van de Raad van State vragen.

In de commissie voor de parlementaire werkzaamheden is beslist dat van zodra wij het advies van de Raad van State hebben ontvangen, de bespreking van het ontwerp van wet betreffende de solidariteitsbijdragen in de openbare vergadering zal worden voortgezet. Dit zal gebeuren onmiddellijk nadat het advies van de Raad van State is rondgedeeld.

Le Sénat reprendra la discussion des articles du projet de loi sur les intercommunales demain matin, à 10 heures.

Morgen zetten wij te 10 uur de artikelsgewijze bespreking voort van het ontwerp van wet betreffende de intercommunales. Wij waren gekomen bij het tweede amendement op artikel 2.

De artikelsgewijze bespreking zal waarschijnlijk de hele dag in beslag nemen.

Mocht ik echter morgen het advies van de Raad van State ontvangen dan rijst er een probleem in verband met de stemming. Er zijn voor de vergaderingen van morgen namelijk geen stemmingen voorzien. Hoe het ook zij, daarover kunnen wij morgen nog overleg plegen.

Is de Senaat het daarmee eens?

Le Sénat est-il d'accord?

Dan is hiertoe besloten.

Il en est ainsi décidé.

VOORSTELLEN — PROPOSITIONS

Indiening — Dépôt

De Voorzitter. — De heer Vermeiren heeft ingediend:

1° Een voorstel van verklaring tot herziening van de artikelen 21 en 43 van de Grondwet;

M. Vermeiren a déposé:

1° Une proposition de déclaration de révision des articles 21 et 43 de la Constitution;

2° Een voorstel van verklaring tot herziening van de artikelen 26 en 27 van de Grondwet, en tot herziening van de Grondwet door invoeging in titel III van de Grondwet, van een of meerdere artikelen betreffende het referendum.

2° Une proposition de déclaration de révision des articles 26 et 27 de la Constitution, et de révision de la Constitution par l'insertion en son titre III d'un ou de plusieurs articles relatifs au référendum.

Deze voorstellen zullen worden vertaald, gedrukt en rondgedeeld.

Ces propositions seront traduites, imprimées et distribuées.

Er zal later over de inoverwegingneming worden beslist.

Il sera statué ultérieurement sur leur prise en considération.

PROPOSITION DE LOI — VOORSTEL VAN WET

Dépôt — Indiening

M. le Président. — Mme Godinache-Lambert a déposé une proposition de loi relative à l'exercice de la liberté des cultes.

Mevrouw Godinache-Lambert heeft ingediend een voorstel van wet betreffende de vrije uitoefening van de erediens.

Cette proposition de loi sera traduite, imprimée et distribuée.

Dit voorstel van wet zal worden vertaald, gedrukt en rondgedeeld.

Il sera statué ultérieurement sur la prise en considération.

Er zal later over de inoverwegingneming worden beslist.

VOORSTEL VAN WET — PROPOSITION DE LOI

Verwijzing — Renvoi

De Voorzitter. — Aan het bureau wordt voorgesteld het voorstel van wet betreffende de betaling van onderhoudsvorderingen, dat thans bij de commissie voor de Justitie aanhangig is, te verwijzen naar de commissie voor de Sociale Aangelegenheden.

Il est proposé au bureau de renvoyer à la commission des Affaires sociales, la proposition de loi relative au paiement des créances alimentaires qui est actuellement pendante à la commission de la Justice.

Is hiertegen geen bezwaar?

Pas d'opposition?

Dan is aldus besloten.

Il en sera donc ainsi.

INTERPELLATION — INTERPELLATIE

Demande — Verzoek

M. le Président. — M. Van Roye désire interpeller le Vice-Premier ministre et ministre de l'Intérieur et de la Fonction publique sur « les raisons pour lesquelles, fin janvier 1985, il n'a pas encore organisé des élections dans l'arrondissement de Charleroi-Thuin pour pourvoir au remplacement de Mme Jortay-Lemaire, décédée en septembre 1984, alors qu'il ne dispose que d'un délai de quarante jours pour le faire ».

De heer Van Roye wenst de Vice-Eerste minister en minister van Binnenlandse Zaken en Openbaar Ambt te interpellieren over « de redenen waarom hij, eind januari 1985, in het arrondissement Charleroi-Thuin nog geen verkiezingen heeft uitgeschreven om te voorzien in de vervanging van mevrouw Jortay-Lemaire, die in september 1984 is overleden, terwijl hij daarvoor over een termijn van slechts veertig dagen beschikt ».

La date de cette interpellation sera fixée ultérieurement.

De datum van die interpellatie zal later worden bepaald.

Le Sénat se réunira demain, mercredi 30 janvier 1985, à 10 heures

De Senaat vergadert opnieuw morgen, woensdag 30 januari 1985, te 10 uur.

La séance est levée.

De vergadering is gesloten.

(La séance est levée à 18 h 50 m.)

(De vergadering wordt gesloten te 18 u. 50 m.)